

DEN danske
STJERNE
130. Årgang Nummer 7

DEN *danske* STJERNE

Organ
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige

Juli 1981
Årgang 130
Nummer 7

Indhold

Børnestjernen

Abonnement:
12 numre Dkr. 54,— (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 31 20 988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
United States and Canada: $ 10.00 (surface mail).

Printed in the Federal Republic of Germany

PBMA 0595 DA

Budskab fra Det øverste Præsidentskab

ET STRÅLENDE LØFTE

Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Herren har sagt: „Dersom du elsker mig, skal du tjene mig og holde alle mine bud" (L&P 42:29).

Profeten Joseph sagde: „Vi kan ikke holde alle budene uden først at kende dem, og vi kan ikke forvente at vide alt eller mere, end vi nu ved, medmindre vi retter os efter det eller holder dem, som vi allerede har modtaget" (*History of the Church*, 5:135).

Da Herren organiserede sin kirke i 1830, gav han snart derefter adskillige åbenbaringer, hvori han fastlagde kirkens lov, den lov, hvorved medlemmerne af hans kirke skulle styres.

Jeg tror, at det er godt for os at forstå, at vi ikke får Jesu Kristi evangelium fra Bibelen alene. Vi accepterer de evangeliske principper, sådan som de forkyndes i Bibelen, som værende Guds ord. Bibelens belæringer er Guds ord, hvor som helst de ikke er blevet forvanskede. Men evangeliets belæringer, sådan som de indeholdes i Bibelen, er kun en del af de belæringer, som Herren og hans profeter har givet i tidligere uddelinger.

I hver eneste uddeling, lige fra Adams dage og til profeten Joseph Smiths tid, har Herren påny åbenbaret de evangeliske principper. Så samtidig med at tidligere tiders optegnelser, så vidt som de ikke er blevet forvanskede, vidner om evangeliets sandheder, har hver enkelt uddeling desuden fået åbenbaret til-

strækkelig sandhed til at vejlede folk i den nye uddeling, uafhængigt af tidligere tiders optegnelser.

Jeg ønsker ikke på nogen måde at miskreditere de optegnelser, vi har om sandheder, åbenbaret af Gud i tidligere uddelinger. Hvad jeg ønsker nu, er at indprente i vore sind, at evangeliet, sådan som det er åbenbaret til profeten Joseph Smith, er fuldstændigt og er selve ordet, som er kommet direkte fra Himmelen til denne uddeling. Evangeliet, sådan som det er åbenbaret til profeten Joseph Smith, er alene tilstrækkeligt til at lære os principperne for evigt liv. Det er den åbenbarede sandhed, de befalinger, der er givet i denne uddeling gennem nutidsprofeter, hvorved vi skal styres.

Tænk over nogle få af dem:

„Du skal elske Herren med hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele dit sind, og du skal tjene ham i Jesu Kristi navn" (L&P 59:5).

At ære sin far og mor er at behage og ære Gud.

„Du skal elske din næste som dig selv" (L&P 59:6).

„Du må ikke være doven; thi den lade må ikke æde arbejderens brød eller bære hans klæder" (L&P 42:42).

Vi befinder os derfor under befaling til at være flittige, hårdtarbejdende, sparsommelige mennesker.

Videre siger han: „Se, nu taler jeg til kirken: Du skal ikke slå ihjel, thi den, som slår ihjel, skal det ikke forlades, hverken i denne eller den tilkommende verden" (L&P 42:18).

At det er klogt at adlyde den befaling er indlysende.

I en anden udtalelse tilføjer han denne sætning: „eller gøre noget sådant" (L&P 59:6), der antyder, at der er andre uspecificerede overtrædelser, der svarer til at

slå ihjel, og som måske indebærer en lignende straf.

„Du må ikke stjæle; den, som stjæler og ikke vil omvende sig, skal kastes ud" (L&P 42:20). Det betyder, at en tyv, som ikke vil omvende sig, skal udelukkes fra kirken, fratages sit medlemskab.

Det er konstateret, at overtrædelse af dette bud: „Du må ikke stjæle" udgør en højere procentdel af kriminalitet end alle andre kriminaliteter tilsammen.

Der er talrige, forskellige måder at stjæle på. Lykkelige er sandelig dem, der ved en retskaffen levevis og skarpsindighedens gave, er i stand til tydeligt at kunne skelne mellem ærlighed og uærlighed.

„Du må ikke lyve, thi den, der lyver og

ikke omvender sig, skal kastes ud" (L&P 42:21).

„Du skal elske din hustru af hele dit hjerte og holde dig til hende og ingen anden" (L&P 42:22).

„Du må ikke bedrive hor. Den, der bedriver hor og ikke omvender sig skal kastes ud" (L&P 42:24).

Denne befaling, der også gives i De ti Bud (2. Mos. 20:14), gentages her i denne uddeling, så der ikke kan være nogen tvivl om, at den er bindende for medlemmer af kirken i vor tid:

„Den, der bedriver hor og ikke omvender sig, skal kastes ud" (L&P 42:24).

Overtræderen af dette bud lider et tab, der kun overgås af det tab, der lides af den, der begår mord. Med tabet af Herrens Ånd, der altid ledsager bedrivelse af hor, følger formindskelse af kraften til at vælge mellem ret og forkert. Løgn, tabet af selvrespekt og manglende loyalitet ledsager bedrivelse af hor. Hvis vi er alvorligt interesserede i at have fremgang i livet, må vi undgå enhver form for umoral på samme måde, som vi undgår pesten.

„Du må ikke tale ondt om din næste" (L&P 42:27).

„Du skal komme de fattige i hu" (L&P 42:30).

„I skal leve sammen i kærlighed" (L&P 42:45).

„Du må ikke begære" (L&P 19:25).

Der er mange andre. Det ville være godt for os alle at studere skrifterne og blive klar over alle vore ansvarsområder.

Nogle af disse regler er de samme, som Herren gav til israelitterne i De ti Bud. Men de er blevet givet påny til os i denne uddeling. Vi har derfor ingen undskyldning. Vi kan ikke sige, at de ikke længere er i kraft.

Og derfor gentager jeg til slut udfordringen om strengt at rette sig efter både ånden og bogstavet i Herrens befalinger - hans guddommeligt foreskrevne love for et retskaffent levned. At gøre det vil ikke alene bringe os timelig fremgang men også det, som er af så uendeligt større værd: fred, realisation af sig selv, glæde og evig lykke.

„Dersom du holder dem (befalingerne) og holder ud indtil enden, skal du have evigt liv, hvad der er den største af alle Guds gaver" (L&P 14:7).

Et strålende løfte! □

Ideer til hjemmelærere:

1. Fortæl en personlig oplevelse, hvor Guds befalinger har været „opskriften til succes i livet"
2. Spørg om nogen i familien har personlig erfaringer i forbindelse med budene som „opskriften til succes i livet"
3. Er der nogle vers fra skriften i denne artikel, som familien kunne læse højt sammen, eller nogle andre skriftsteder som du ønsker at læse?
4. Ville denne samtale om „at efterleve budene" være bedre efter en lille samtale med familiens overhoved før besøget
5. Er der et budskab fra kvorumslederen eller biskoppen til familiens overhoved i forbindelse med denne drøftelse om at „efterleve budene"?

OPNÅELSE AF ET VIDNESBYRD OM JESUS KRISTUS

Ældste Bruce R. McConkie, De tolvs Råd

I en del år har jeg søgt at lære alt, hvad et menneske kan, om Jesu Kristi liv - det ædleste liv, der er blevet levet - om hans ord og hans gerninger som menneske her på jorden, den forsoning han skabte, og den herlighed, der var hans, både i livet, døden og opstandelsen.

Jeg betragter ham med undren og respekt. Den strålende majestæt fra det høje har dvælet hos menneskene. Han har gjort menneskelegemet til sit tabernakel; han blev født af en kvinde; han påtog sig en tjeners skikkelse; han fornedrede sig og forlod sin evige trone, så han kunne undsige døden og bringe liv og udødelighed gennem evangeliet. Den store Gud, den evige Jehova, den alvidende Herre kom blandt os som menneske, som Marias søn, som efterkommer af David, som den lidende tjener, som Faderens fuldkomne manifestation.

I 1935, i hundredåret for organiseringen af det første kvorum af apostle i vor uddeling, udstedte Det øverste Præsidentskab - præsidenterne Heber J. Grant, J. Reuben Clark og David O. McKay - en bekendtgørelse: „To store sandheder må accepteres af menneskeheden, hvis de skal frelse sig selv: for det første, at Kristus er, den Enbårne, ja, Guds

Søn, hvis sonende blod og opstandelse redder os fra den fysiske og åndelige død, der hvilede på os på grund af faldet; og derefter, at Gud har gengivet sit hellige præstedømme sammen med det evige evangeliums fylde til frelse for alle mennesker på jorden. Uden disse sandheder kan mennesket ikke håbe på det efterfølgende livs herligheder" (*Improvement Era*, april 1935, s. 205).

Derpå bar Det øverste Præsidentskab vidnesbyrd til os allesammen ja, til hele kirken, at disse to påstande er sande.

Vi har et vidunderligt budskab at give verden. Det er et budskab om frelse, et budskab om glæde og håb og gode nyheder. Det er noget åndeligt. Og straks rejser spørgsmålet sig om, hvordan man fremsætter et åndeligt budskabs sandhed og guddommelighed.

Hvordan fører man bevis for åndelige sandheder? Hvordan beviser man Jesu Kristi opstandelse.? Hvordan beviser man, at Faderen og Sønnen viste sig for Joseph Smith, eller at forskellige engle kom og gav ham nøglerne og magt og myndighed, da kirken var blevet oprettet?

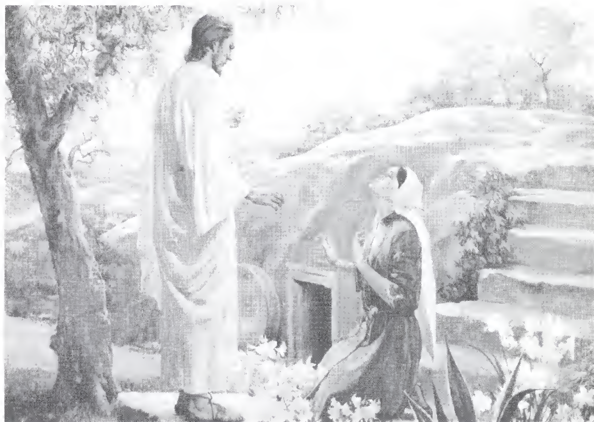
Vi befinder os i nøjagtig den samme situation, som de gamle apostle var i. Også de havde en forkyndelse at bringe til verden. De måtte først forkynde Herren Jesu guddommelige sønneforhold, at han var den bogstavelige Søn af Gud, at han var kommet til verden og udarbejdede det endelige og stedseværende sonoffer, hvorved alle mennesker opstår i udødelighed, mens de, som tror og adlyder, kan oprejses til evigt liv. Og de måtte for det andet erklære, at de selv - Peter, Jakob og Johannes og alle de tolv og de halvfjerds og de andre - var bemyndigede administratorer, kaldede af Gud, bemyndigede af ham, overdraget rigets nøgler, retten til at forkynde evangeliets sandheder og fuldmagt til at tjene i dets forordninger. Men hvordan kunne elleve mænd og deres hjælpere - elleve galilæere, som ikke havde nogen præsteuddannelse, mænd, som ikke blev anset for lærde af verden - gå ud i verden og gøre det, som Jesus gav dem ansvaret for at gøre, nemlig at bringe det frelsende budskab ud til alle levende sjæle?

Lad mig tage et enkelt afsnit af Kristi liv og benytte det som illustration, et mønster, en antydning. Det giver princippet, viser, hvordan frelsens budskab blev forkyndt på den tid. Og hvis vi forstår, hvad det indebærer, vil vi vide, hvad vi principielt må gøre i vor tid for at bringe det tilsvarende budskab ud til vor Faders andre børn.

Jeg mener, at et vidnesbyrd om Jesus Kristus afhænger af tro på opstandelsen: Hvis Jesus oprejstes fra de døde, er han Guds Søn! Hvis han er Guds Søn, er hans evangelium sandt! Hvis hans evangelium er sandt, må menneskene tro og adlyde, for ellers er deres mulige ophøjelse i fare! De må acceptere hans sandheder og blive døbt og efterleve loven, ellers vil de være forbandede!

Og det betyder netop, at hvis apost-

lene dengang havde kraft og evne til at overbevise mennesker om, at Jesus oprejstes fra de døde, så havde de dermed bevist værkets sandhed og guddommelighed. Og hvordan beviser man opstandelsen? Som vi skal se, beviser man det ved vidnesbyrd.
Paulus vidnede om, at Jesus Kristus blev „godtgjort at være Guds Søn, ifølge Helligheds-ånd med vælde, ved opstandelse fra de døde, Jesus Kristus vor Herre" (se Rom. 1:1-4). Opstandelsen bevidner, at Jesus var Guds Søn. Og nu også disse ord fra Paulus: „Brødre, jeg vil minde jer om det evangelium, som jeg forkyndte jer, som I også tog imod, som I stadig står i, (og dette er selve hjertet og midtpunktet i evangeliet:) - og som I også frelses ved, hvis I da holder fast ved det ord, hvormed jeg forkynder jer det - ellers var det til ingen nytte, at I kom til troen.
Jeg overgav jer nemlig som noget af det første, hvad jeg selv modtog: at Kristus døde for vore synder, efter skrifterne,
om at han blev begravet; og at han er opstået på den tredie dag, efter skrifterne,
og at han blev set af Kefas, derefter af de tolv;
derefter blev han set af over fem hundrede brødre på én gang, af hvilke de fleste endnu er i live, men nogle er hensovede;
derefter blev han set af Jakob, dernæst af alle apostlene (1. Kor. 15:1-7).

Og nu til det afsnit af Herren Jesu liv, som vi skal se nærmere på:
Lad os begynde efter nadveren og prædikenerne i det øvre værelse, efter den ufattelige pine i Getsemane Have, efter retsforhandlingerne og efter korsfæstelsen. Jesu legeme blev anbragt i en grav før solnedgang langfredag, og hans Ånd var i åndeverdenen imellem 38 og 40 timer.
På et eller andet tidspunkt søndag morgen oprejstes Jesus fra de døde. Vi kender ikke det nøjagtige tidspunkt, men optegnelsen siger, at „det endnu var mørkt" (Joh. 20:1), da Maria Magdalene kom til graven. Af alle kvinderne i Det nye Testamente er Maria Magdalene den mest fremtrædende næst efter Maria, Herrens mor. Maria Magdalene er den eneste, der nævnes at have rejst med Jesus og de tolv, når de foretog deres missionsrejser omkring i Galilæas landsbyer og byer. Da hun kom til graven, kunne hun ikke finde Herren Jesu legeme. Hun fik af englene besked på at fortælle Peter, at Kristus var opstået, og at han ville gå foran dem ud i Galilæa i henhold til det løfte, han havde givet.
Vi kan ikke helt nøjagtigt genfortælle, hvad der skete, men vi kan være nogenlunde sikre på det. Enten tog hun hen og fortalte det til Peter og kom så tilbage til graven, eller hun gik ud af gravkammeret og så da den opstandne Herre. Under alle omstændigheder var hun det første levende menneske, der så et opstandent væsen. I sin sorg og med tårer i øjnene og fuld af uro så hun en skikkelse og gik ud fra, at det var havemanden, og sagde med sin selvfølgelige ret: „Herre, hvis det er dig, som har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så vil jeg hente ham" (se Joh. 20:15). Den pågældende sagde blot ét eneste ord: „Maria".Og straks genkendte hun Herren. Hun sagde: „Rabbuni", der betyder ‚Mester'. Og så forsøgte hun at slå armene omkring Jesus, men han sagde: „Rør ikke ved mig; jeg er jo endnu ikke faret op til min Fader, som er i Himmelen" (se Joseph Smiths oversættelse af Joh. 20:17).
Nu, enten der er mere som ikke er nedskrevet , så opsteg Herren til sin Fader mellem den episode og en som fulgte umiddelbart efter, fordi meget kort tid efter, og optegnelserne siger: „Da det gryede" (Matt. 28:1), kom andre kvinder, øjensynligt i en gruppe, og de gik ind i graven og fik

forskelligt at vide af de himmelske sendebud. Men da de kom, siger beretningen, mødte de Jesus, og de slog armene om hans fødder. Se, det må betyde, at de følte naglegabene og måske mere end det. Vi ved ikke, hvad der foregik, andet end at Jesus gav dem den samme besked, som englene havde givet kvinden fra Magdala. Jesus sagde: „Sig til Peter og brødrene, at de skal gå til Galilæa; der skal de se mig" (Matt. 28:10). Se, det er de to gange den oprejste Herre viste sig påskemorgen.

Den næste gang han viste sig - men vi kan ikke helt nøjagtigt dokumentere det, for vi kender ikke hele kronologien - var for Peter, og vi må gå ud fra, at det var, fordi Peter skulle blive kirkens præsident; han holdt rigets nøgler. Herren viste sig for ham, øjensynligt for at forny og bekræfte det særlige forhold og den magt og myndighed, han havde, og for at pålægge ham endnu engang at udføre det arbejde, som han var udvalgt til at gøre.

Næste gang han viste sig, og som vi kender detaljerne om, var på vejen til Emmaus (hvis beliggenhed er gået tabt for os), der lå mellem 11 og 13 km fra Jerusalem. Om eftermiddagen den dag gik to disciple fra Jerusalem til Emmaus. En af dem hed Kleofas, og vi går ud fra, at den anden var Lukas, fordi han alene fortæller om begivenheden. Som de vandrede afsted, sluttede en fremmed sig til dem og spurgte dem, hvad de talte om og spekulerede på. De var en smule ærgerlige over, at en fremmed kom og afbrød dem i deres hellige samtale, og de sagde til ham: „Er du alene fremmed i Jerusalem, så du ikke ved, hvad der er foregået der i disse dage? Har du ikke hørt, at Jesus blev korsfæstet i påsken, og at han har lovet at ville opstå igen på den tredie dag?" (Se Lukas 24:18-21). Og de fortalte ham, at nogle navngivne kvinder havde været med i deres gruppe og havde fortalt, at han var opstået.

Så sagde han til dem: „Åh, hvor I er uforstandige og tungnemme til at tro på alt det, profeterne har talt!" (Luk. 24:25), og han citerede fra Moses og profeterne og salmerne det, der havde talt om ham selv. Måske varede denne samtale to timer. Under alle omstændigheder kom de til det sted i Emmaus, hvor de to disciple skulle opholde sig, og de indbød ham til at blive hos sig: „Bliv hos os; thi det går mod aften, dagen hælder allerede" (Luk. 24:29). Han fortalte, at han havde i sinde at gå videre, men han accepterede endelig indbydelsen! Og så brød han brødet og velsignede det. Han må have gjort det på en måde, der var kendt for dem, eller der må være sket noget andet, der kunne rive sløret fra deres øjne, for de genkendte ham pludselig. Og derpå forsvandt han for dem.

Dette var fjerde gang, han viste sig. Disse sidste to disciple vendte straks tilbage til Jerusalem fra Emmaus. De tog til et sted, der kaldes det øvre værelse. Vi kan være ret sikre på, at dette var det samme værelse, hvori den første nadver holdtes. Det var et

stort og rummeligt sted; der var en stor forsamling til stede. De eneste, vi sædvanligvis taler om, er de ti apostle, men der var andre, og det leder os til at gå ud fra, at der blandt de andre også kan have været kvinder. Under alle omstændigheder gik de to disciple der og begyndte at fortælle de tilstedeværende, hvad der var hændt dem. Idet de gik ind i værelset, var der én, der var i færd med at bære vidnesbyrd om, at Herren havde vist sig for Simon, hvoraf det fremgår, at den begivenhed var gået forud for dette tidspunkt.

Mens de var i færd med måltidet og deres vidnesbyrd, siger beretninggen, at Jesus selv stod midt iblandt dem. Og så hedder det: „Da blev de grebet af angst og frygt og mente, det var en ånd, de så" (Luk. 24:37), hvilket var en naturlig antagelse, da de opholdt sig i et lukket rum, døren var lukket, og så var der pludselig én, som enten måtte være kommet gennem loftet eller væggen. Og han sagde til dem: „Hvorfor er I forfærdede? og hvorfor opstiger der tvivl i jeres hjerter?

Se på mine hænder og mine fødder, at det er mig selv; og føl på mig og se: en ånd har jo ikke kød og ben, som I ser, jeg har" (Luk. 24:38-39).

Og det er hævet over enhver tvivl, at de derpå følte på naglemærkerne i hans hænder og fødder, og de lagde deres hænder mod spydsåret i hans side. Vi ved fra udtrykkelig erklæring herom, at det er nøjagtigt, hvad de nephitiske troende gjorde, da han viste sig senere det år i Amerika. Så sagde han til dem, der befandt sig i det øvre værelse: „Har I noget at spise her?" (Luk. 24:41), hvilket var et retorisk spørgsmål - de var jo i færd med at spise, og det vidste han. De bragte ham „et stykke af en stegt fisk og en honningkage. Og han tog det og spiste det i deres påsyn" (Luk. 24:42-43). Og derpå fulgte andre samtaler.

De ti af de tolv var til stede. Vi ved ikke, af hvilken grund Tomas var fraværende. Da de fortalte Tomas om, hvad der var sket, sagde han: „Hvis jeg ikke får set naglemærkerne og stikker min hånd i hans side, tror jeg det ikke" (se Joh. 20:25). Nu er vi blevet vant til at gå ud fra, at dette skyldtes tvivl fra hans side, hvad det også var, men det var ikke mere tvivlsomt end de andres reaktioner, da de gik ud fra, at Jesus var en ånd. Tomas antydede, at han endnu ikke havde forstået den håndgribelige, bogstavelige natur af opstandelsen, selv om han burde have accepteret apostlenes vidnesbyrd. Tomas var i virkeligheden den tapreste af de tolv - han var den eneste af de tolv, som sagde: „Så lad os gå med, for at vi kan dø sammen med ham", da Jesus beredte sig på at oprejse Lazarus fra de døde, og de andre sagde, at jøderne dér søgte at dræbe Herren (se Joh. 11:16).

Disse mænd var tapre og dygtige og energiske, men de var ved at lære trin for trin, skridt for skridt.

En uge senere, igen på en sabbatsdag - og dette danner mønsteret for helligholdelse af søndagen som sabbatsdag - tilsyneladende i det øvre værelse, samledes den samme eller

en lignende gruppe. Jesus viste sig, og han sagde til Tomas: „Ræk din finger frem, se, her er mine hænder; og ræk din hånd frem og stik den i min side, og vær ikke vantro, men troende" (se Joh. 20:27). Så faldt Tomas øjensynligt på knæ og sagde: „Min Herre og min Gud" (Joh. 20:28). Og vi går ud fra, at han modtog indbydelsen og følte og berørte, sådan som de andre havde følt og berørt ugen før. Og så kom de ord, der fortalte om, hvor velsignet den var, som troede, når han havde et, men hvor andre var mere velsignede, som troede uden at have set (se Joh. 20:29).

Næste gang Herren viste sig i henhold til skrifterne, var på kysten af Tiberiassøen. Der må være gået nogen tid. Det var tidligt om morgenen. Kun syv af de tolv var til stede, og fem af dem nævnes ved navn. De havde fisket hele natten og havde ikke fanget noget. Jesus stod på bredden og råbte til dem og sagde: „Mon I har noget at spise, børn?" Det havde de ikke. Han sagde: „Kast garnet ud på højre side, så skal I få" (se Joh. 21:5-6), hvilket minder om det samme mirakel, der skete i hans jordiske liv med Zebedæussønnerne.

Johannes, der havde en smule mere åndelig indsigt end de andre, sagde: „Det er Herren" (Joh. 21:7). Og Peter, der var så impulsiv, kastede sin svære fiskertrøje og svømmede i land for at være den første til at hilse på Herren. De bragte fisken ind. Da de kom ind til kysten, så de, at Jesus havde tændt ild, hvorpå han kogte fisk og bagte brød, og han bad også om ekstra fisk fra deres forsyning og lagde dem til dem, der allerede var kogt. Så spiste de, og sandsynligheden taler for - og jeg skal fortælle hvorfor senere - at Jesus også spiste ved den lejlighed.

Det var på dette tidspunkt, at Jesus tre gange spurgte Peter, om han elskede ham og gav ham den store opgave at vogte hans får. Det var også ved den lejlighed, han fortalte Johannes, at han skulle leve og bære vidnesbyrd til nationer og riger, før han ville se Herren vende tilbage i sin herlighed.

Næste gang han viste sig var på bjerget i Galilæa. Vi kender meget lidt til dette, men naturligvis var det et storslået og pragtfuldt syn - flere end de fem hundrede brødre var samlet. Det leder os til at mene, at der også har været kvinder til stede.

Vi antager, at han har fulgt det samme mønster, som han fulgte blandt nephiterne, og at han for en udvalgt gruppe som denne ville forkynde mere lærdom og udføre flere gerninger, end han ellers ville have gjort. I alle tilfælde var det ved denne lejlighed, han påbød, at de tolv skulle „gå ud i al verden og forkynde evangeliet for al skabningen". Og der blev uden tvivl sagt mange andre ting.

Se, dette er ottende gang, han viste sig. Derefter viste han sig for Jakob (se 1. Kor. 15:7).

Den tiende gang, som Det nye Testamente taler om, er ved himmelfarten. Om dette ved vi kun, at fyrretyve dage efter hans opstandelse viste han sig for de elleve. De var øjensynligt vandret ud til Oliebjerget; og mens de var på Oliebjerget, talte de om genoprettelsen af Israels rige. Og så steg han op til Himlen. Beretningen siger, at to engle viste sig og sagde: „I galilæiske mænd, hvorfor står I og ser op imod Himmelen? Denne Jesus, som er optaget fra jer til Himmelen, han skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare til Himmelen" (Ap.G. 1:11).

Af denne korte gennemgang lærer vi flere betydelige ting: vi ved, at opstandne væsener, som har deres herlighed i sig, kan vandre, sådan som dødelige gør det på jorden; at de kan samtale og diskutere og belære, som de gjorde det i dødeligheden; at de både kan tilbageholde og åbenbare deres sande identitet; at de kan

bringe deres håndgribelige legemer gennem solide mure; at de har legemer af kød og ben, der kan føles på og berøres; og at de, hvis det er nødvendigt (og på særlige tidspunkter) kan bevare kødets ar og sår; at de kan spise og fortære føde; at de kan forsvinde for jordiske øjne og transporteresig selv formedelst midler, som vi ikke kender.

Og hvordan beviser man så, at Faderen og Sønnen viste sig for Joseph Smith? Hvordan beviser man det frelsens budskab, som Jesus gav de apostle? Her er en illustration, og ordene er en del af den prædiken, som Peter holdt, da han var gået til Kornelius' hjem, han, der var blevet besøgt af en engel, og som havde vundet særlig yndest for Herren. Peter sagde: „Vi er vidner om alt, hvad han (Jesus) har gjort både i Jødeland og i Jerusalem, han, som de slog ihjel ved at hænge ham op på et træ.

Ham opvakte Gud på den tredie dag og lod ham blive åbenbaret, ikke for hele folket, men for os, der forud af Gud var udvalgt til vidner, og *som spiste og drak sammen med ham, efter at han var opstået fra de døde.* Og han har pålagt os at prædike for folket og vidne, at han er bestemt til dommer over levende og døde.

Om ham vidner alle profeterne, at enhver, som tror på ham, skal få syndernes forladelse ved hans navn" (Ap.G. 10:39-43, fremhævelse tilføjet).

Den måde, hvorpå Peter og de andre af „de gamle" beviste, at Jesus var Guds Søn, og at det evangelium, han forkyndte, derfor var frelsesplanen, var, at få fastslået, at han var opstået fra de døde. Og den måde I beviser, at et menneske oprejses fra de døde, er, fordi det er noget åndeligt, at bære vidnesbyrd ved Åndens kraft om at I ved det personligt, og at det er virkeligt og bogstaveligt for jer. Peter kunne være gået ind i en forsamling og have sagt: „Jeg ved, at Jesus er Herren, for Esajas har sagt dette og hint om ham. Eller en af de andre profeter har sagt det." Og det er jeg sikker på, at han af en eller anden grund har gjort. Men det største Peter kunne gøre, var at stå frem for folket og sige: „Jeg ved, han var Guds Søn, Jeg stod der i det øvre værelse. Jeg genkendte ham. Han er den mand, som udførte sin mission blandt os i mere end tre år. Jeg følte på naglemærkerne i hans hænder og fødder. Jeg stak min hånd ind i spydsåret i hans side. Jeg så ham spise - han spiste fisk og et stykke honningkage. Han har et legeme. Han sagde, at det legeme bestod af kød og ben. Jeg ved, han er Guds Søn. Jeg er hans vidne!"

Det frelsende budskab forkyndes af vidner, og dette afsnit af Herren Jesu liv er som et mønster, der viser, hvad vi bør gøre, når vi bærer budskabet om genoprettelsen ud til vor Faders andre børn.

Hvordan beviser vi budskabet om genoprettelsen? Jo, man forkynder evangeliet. Man må forkynde frelsens lærdomme, for ellers vil folk ikke være i stand til at dømme eller på intelligent måde veje for og imod jeres vidnesbyrd. Fortæl først, hvad

Gud har gjort på så vidunderlig måde i vor egen tid. Fortæl hvordan himlene har åbnet sig, og hvordan han igen har talt, og hvordan han har gengivet fylden af sit evige evangelium, sendt himmelske sendbud for at give menneskene nøgler, kraft og myndighed. Og når I har fortalt sandheden og benyttet de hellige skrifter til det, og I har gjort budskabet så ligetil og så let og enkelt, I kan det, så er det afsluttende og overbevisende og afgørende, der er tilbage, at I bærer vidnesbyrd.

Vi har som medlemmer af kirken og Guds rige på jorden modtaget det, der kaldes Helligåndens gave. Og Helligåndens gave er baseret på vores trofasthed, retten til bestandigt følgeskab af det medlem af Guddommen. Og det betyder, at Guds Helligånd, der er en åndelig person, i harmoni med loven, evige love, som er blevet ordineret, vil tale til den ånd, som er inden i os, og give os evigt bevis. Og vi kalder modtagelsen af det bevis for et *vidnesbyrd*. Det kommer som åbenbaring fra Guds Helligånd.

Et vidnesbyrd består i vor tid af tre ting: Det består af viden om, at Jesus er Herren, at han er den levende Guds Søn, som blev korsfæstet for verdens synder; det består også af den kendsgerning, at Joseph Smith var en Guds profet, kaldet til at gengive de evangeliske sandheder og at være åbenbarer af viden om Kristus til vor tid; og det består videre af viden om at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade, det eneste sted, hvor frelse kan findes, den organisation der administrerer evangeliet og derfor administrerer frelse til menneskene.

Vi forkynder evangeliet. Og efter at vi har belært om det i ligefremhed, så godt vi er i stand til det, bærer vi vidnesbyrd, og vi siger: „Jeg ved." Vi siger, at Guds Helligånd har åbenbaret til mig, til os, til de sidste dages hellige, at dette værk er sandt. Og efter at vi har undervist og båret vidnesbyrd, vil enhver, som er på bølgelængde, enhver som har beredt sig åndeligt til at modtage sandheden, føle i sit hjerte, at det, vi har sagt, er sandt. Og det vil ikke være et spørgsmål der kan diskuteres; det vil ikke være noget, der kan debatteres; det vil ikke udarte til intelligent overbevisning. Det vil være en åbenbaring fra Guds Helligånd.

Jeg tror dette samme mønster er blevet fulgt i enhver tidsalder og uddeling. Jeg tror også, at vi har noget i vor tid, der er højere og oven over og ud over, hvad vi har haft i nogen tidligere tid. Herren har givet os Mormons Bog som et vidnesbyrd om sandheden, og den - Mormons Bog - „skal overbevise jøder og ikkejøder om, at Jesus er Kristus, den evige Gud, som åbenbarer sig til alle folk" (fra titelbladet i Mormons Bog). Og Mormons Bog kom frem for at bevise over for verden, „at den hellige skrift er sand, og at Gud inspirerer menneskene og kalder dem . . . i denne tid og slægt såvel som i fordums dage" (L&P. 20:11). Hvis vi ikke får noget ud af det ved

Jesu liv, der gælder for os, får vi ikke den gavn, som vi burde få. Vi bør tage hans liv og tilrettelægge vor tilværelse efter den måde, han levede på. Vi bør tage episoder fra hans liv og af dem lære den opfattelse og de principper, der vil sætte os i stand til i lignende situationer at gøre det, som vi i vor tid er blevet kaldet til at gøre. Da Herren selv bar vidnesbyrd om sandheden af Mormons Bog, brugte han det mest højtidelige sprog, der er kendt af menneskeheden. Han svor med en ed. Han sagde med hensyn til Joseph Smith: „Han har oversat den del af bogen, som jeg befalede ham at oversætte. Og det er sandt, så vist som Herren, jeres Gud, lever." (L&P. 17:6)

Hvis vi på rette måde er på bølgelængde med og forstår, hvad der er involveret i de evige realiteter, som vi taler om, bør vi være i stand til at bære den samme slags vidnesbyrd med hensyn til gengivelsen af evige sandheder i vor tid. Vi bør være i stand til at sige: „Herren har på ny genoprettet og opbygget sit rige blandt menneskene." Og - Gud være vort vidne - det er sandt. □

HVORHEN VI FØRES VED AT FØLGE I HANS FODSPOR

Ældste Vaughn J. Featherstone
De halvfjerds' første Kvorum

Jeg husker historien om en umættelig læser, en kvinde som havde et studereværelse fyldt med bøger. Hver aften kom hun hjem og læste i en bog fra sit bibliotek. Hun læste alle bøger, hun begyndte på, færdig til sidste blad.

En aften bestemte hun sig til at læse en bog, som hun specielt havde undgået. Hun tog bogen ned fra reolen og begyndte at læse. Den var meget kedsommelig og uinteressant, men hun havde lovet sig selv aldrig at begynde at læse en bog uden at læse den færdig. Hun fortsatte, aften efter aften, indtil hun endelig fik læst den sidste side, og satte bogen på dens plads i reolen, idet hun for sig selv tænkte: „Det var den kedeligste bog, jeg *nogen sinde* har læst!"

Nogen tid senere var hun ude med en herre, hun kendte, og han spurgte, om hun nogen sinde havde læst en bog, hvis titel han nævnte. Det

var den kedsommelige bog; hun kunne godt huske den, og hun sagde: „Jo, hvorfor?"
Han sagde: „Jeg skrev den." Og så talte de om den bog.
Senere den aften gik hun, efter at være kommet hjem, ind i sit arbejdsværelse, tog bogen ned fra reolen og læste i den hele natten. Da solens første stråler viste sig på himlen, lukkede hun bogen, satte den tilbage på reolen og sagde ved sig selv: „Det er den smukkeste bog, jeg nogen sinde har læst." Forskellen var, at hun nu kendte forfatteren.
I Lære og Pagter siger Herren:
„Lyt til ham som er jeres talsmand hos Faderen, og som taler jeres sag for ham,
og siger: Fader, se hans lidelse og død, han, som ikke gjorde synd, i hvem du har velbehag. Se din Søns blod, som blev udgydt, hans blod, som blev udgydt, hans blod, som du hengav, for at du kunne blive herliggjort.
Skån derfor, o Fader, disse mine brødre, der tror på mit navn, at de må komme til mig og have evigt liv" (L&P. 45:3-5).
Vi må komme til at lære vores forfatter at kende, og overmåde meget afhænger for evigt af, om vi gør det eller ikke.
Jeg tror, at jeg i mine noget begrænsede studier har lært mest af emnet Jesus Kristus. Jeg ved mere og har læst mere om ham og har tjent i længere tid for hans sag end noget andet, jeg har gjort i livet. Jeg er meget glad for at fortælle jer om mine følelser for ham.
Jeg mener, at vi lejlighedsvis burde gå tilbage i tiden og tænke over Frelserens liv på jorden. Alma sagde:
„Han skal fødes af Maria i Jerusalems land, som er vore fædres land, og hun er jomfru, et dyrebart og udvalgt redskab, som skal blive overskygget og undfange ved den Helligånds kraft og føde en søn, ham, Guds Søn.
Og han skal gå frem og lide sorg og smerte og alle slags fristelser, for e ordet må blive fuldbyrdet, som siger: ,Han vil påtage sig sit folks sorger og smerter.'
Og han vil påtage sig døden, så han kan løse dødens bånd, som binder hans folk; og han vil påtage sig deres skrøbeligheder, så hans hjerte kan fyldes med barmhjertighed efter kødet, så han ifølge kødet kan vide, hvorledes han kan hjælpe sit folk i forhold til deres skrøbeligheder.
Og Ånden kender alle ting; men Guds Søn lider efter kødet, så han kan påtage sig sit folks synder og udslette deres overtrædelser ifølge sin befriende magt; det er det vidnesbyrd, som er i mig." (Alma 7: 10-12.)
Jeg går ud fra, at for virkeligt at undersøge Frelserens tilværelse på jorden må jeg beskrive, hvad det i virkeligheden er, han gør for os i dagliglivet. Går vi i hans fodspor, vil vi komme til bestemte steder, hvor vi måtte gå ud fra, at livet ellers aldrig ville bringe os. Lad mig blot nævne nogle få steder, hvor vi ved at gå i hans fodspor føres til. Vi læser så ofte om enken, som lagde sin skærv i tempelkassen. Antagelig har hun

følt sig meget beskæmmet over kun at være i stand til at give så uhyre lidt. Jamen, jeg så en enke komme til biskoppen til tiendeopgørelse og sige: „Det er min fulde tiende, 55 dollars - ca. 330 kroner)." Så måtte hendes indtægt have været 550 dollars. Derfra skal så trækkes de 55, hvorefter hun kunne disponere over 495 dollars (ca. 3000 kroner). Med et kærligt og ydmygt smil sagde hun: „Det er alt, hvad der var, biskop, men det er en fuld tiende." Og vi taler om eksistensminimumsbeløb på 4.500 dollars og senest helt op til 7.500 dollars (ca. 45.000 kroner)! Jeg er ikke sikker på, at vi helt forstår det. Der findes mennesker, der er fattige i sjælen, sådanne, der er fattige i ånden - og så er der dem, der er rige i ånden, sådanne som denne kærlige søster.

Når vi tænker på Frelseren, tænker vi også på den kvinde, som led af blødninger - og som havde lidt hver eneste dag i tolv år. Hun havde frekventeret mange læger, havde brugt alle sine penge derpå, men sygdommen var kun blevet værre. Så hørte hun, at Jesus ville komme gennem gaden. Og der stod hun så i desperation, da han dukkede op og jeg er sikker på, at hun måtte bane sig vej gennem mængden og ved sig selv tænke: „Kan jeg blot komme til at røre ved hans tøj, vil jeg blive helbredt," - og det lykkedes hende at røre ved tøjet og blive helbredt.

Frelseren standsede op og sagde: „Hvem rørte ved mig?" Disciplene sagde: „Hvad mener du, hvem rørte dig? Med alle disse mange mennesker, der maser sig på!" Idet han vendte sig og betragtede de mange mennesker omkring sig, har han uden tvivl lagt mærke til denne kvinde, der nok har været så åbenbar for ham, som var hun en elektrisk pære.

Da solens første stråler viste sig på himlen, lukkede hun bogen, satte den tilbage på reolen og sagde ved sig selv: „Det er den smukkeste bog, jeg nogen sinde har læst." Forskellen var, at hun nu kendte forfatteren.

Hvis jeg læser rigtigt mellem linierne i beretningen i Bibelen, følte hun sig skyldig og sagde til sig selv: „Jeg burde have bedt om forlov." Så hun trådte frem og knælede for ham og tilstod ligefremt: „Herre, det var mig." Og så sagde han: „Min datter, din tro har frelst dig." (se Mark. 5:24-34). Jeg elsker ham for det.

Jeg elsker ham også for andet, for de andre steder, hvor det at vandre i hans fodspor har bragt mig. Jeg elsker ham for en tefefonopringning fra Idaho. Et ungt par havde netop fået tvillinger, der var født længe før tiden. Den ene af dem klarede sig nogenlunde, mens den anden som kun vejede 625 gr., blev bragt til University of Utah's hospital. Prøv bare at forestille jer ca. 6 dl. vand, så

har I størrelsen af denne lille sjæl. Jeg blev ringet op fra Idaho: „Han er blevet salvet, men kunne du ikke køre til hospitalet og give ham en velsignelse?"
Jeg arrangerede det, så jeg kunne gøre det på det eneste tidspunkt, der den dag var muligt, klokken 5 om morgenen. Jeg kørte til hospitalet, gik ind i det pågældende værelse og fandt frem til den rigtige kuvøse. Jeg lagde fingrene - så mange, der var plads til - på den lille sjæls pande, gav en velsignelse og fik det indtryk fra Gud, at en dag ville denne dreng - idag 182 cm høj med en vægt på lige ved 100 kg - komme til at udføre en mission for Herren.
Der er andre oplevelser. Da jeg engang tog afsted fra en konference, var der en kær familie, der standsede mig. De kendte en mand, der ikke var medlem, og som havde nogle alvorlige problemer, og de spurgte, om jeg ville give ham en velsignelse. Vi tog til hans lejlighed. I dagligstuen var der to møbler, en sækkestol og et stereosæt - og intet andet. En lille pige på ni år passede sin far, fordi moderen, da hun fik at vide, at manden havde kræft, havde forladt ham sammen med pigen og en yngre bror. Pigen bragte os ind i soveværelset, og der lå denne mand på bunden af en køjeseng. Han var 182 cm høj og vejede ca. 35 kg. Vi salvede ham, men havde indtryk af, at han ikke ville overleve. Men vi følte os tilskyndede til at velsigne ham med det, der ville være af største værdi for ham: at hans søn og datter ville finde beskyttelse, at engle ville vandre med dem gennem livet, at de ville blive beskyttede, når han ikke længere kunne gøre det. Man kan ikke købe den slags oplevelser for alverdens penge.
Ved at prøve at gå i Herrens fodspor kom jeg fornylig i kontakt med en ung mand og hans far. Den unge mand og en ven var på tur i bjergene ved byen Cody i Wyoming. Vennen hoppede over en stærkstrømsledning der var faldet ned, men den unge mand faldt over den og fik strømmen gennem sig. Vennen løb hele vejen tilbage til byen, hvor faderen boede og det var ikke nogen kort vej - og fortalte manden om, hvordan hans søn var blevet ramt af strømmen og var død. Faderen, der ikke var nogen ung mand, løb hele vejen op til stedet, og det tog omkring 15 minutter. Da han kom dertil, hvor drengen stadig lå hen over ledningerne, lykkedes det ham ved hjælp af en gren at få drengen væk fra ledningerne, og han sagde: „I Jesu Kristi navn og med det hellige melkisedekske præstedømmes myndighed befaler jeg dig at leve." Den døde dreng slog sine øjne op i faderens arme og blev bragt til University of Utah's lægecenter, hvorfra han snart efter kunne udskrives som helbredt.
Herren ikke alene giver os storslåede oplevelser, men han vil også forandre hele vor tilværelse. Jeg genkalder mig historien om de tre soldater Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego, Daniels venner, som blev kaldt til kong Nebubadnezar, fordi de nægtede at tilbede hans afguder. I sin

vrede sagde kongen til dem: „Hvis I er rede til at falde ned og tilbede billedstøtten, som jeg har ladet lave, så er alt godt; men gør I det ikke, skal I på stedet kastes i den gloende ovn." (Dan. 5:15)

Kan I forestille jer det pres, han lagde på disse tre gode hebraiske unge mænd? Det var ikke bare en smule pression, en smule fristelse, men det gjaldt deres liv for alvor.

Og så svarede de på denne måde: „Kong Nebukadnezar . . . vor Gud, som vi dyrker, kan fri os af den gloende ovn, og han vil fri os af din hånd, o konge." Og så kommer det: „Men hvis ikke, så må du vide, o konge, at din gud dyrker vi dog ikke,

„Jeg tænker på en aften for nogle år siden, da jeg lå på min seng, og blev klar over, at før jeg kunne være værdig til den høje stilling, hvortil jeg var blevet kaldet, måtte jeg elske og tilgive enhver sjæl, der gik på jorden."

Præsident Harold B. Lee.

og guldbilledstøtten, som du har ladet opstille, tilbeder vi ikke." (Dan. 3:16-18)

Jeg mener, at den, som har en sådan indflydelse på tre unge mænd, og som har samme indflydelse på jeres og mit liv, yder noget meget reelt, hvortil vi kan holde os fast. Jeg tænker på den erklæring, som så ofte citeres fra Peter: „Du er Kristus, den levende Guds Søn." (Matt. 16:16) Det er noget, jeg påskønner.

Og vi tænker påprofeten Joseph og på Hyrum, Willard Richards, John Taylor og andre, som stod i fare for at blive dræbt. WillardRichards sagde til profeten Joseph: „Joseph, hvis du er dømt til at dø, så vil jeg dø i dit sted."

Joseph sagde, fordi han vidste noget, som ikke mange vidste på det tidspunkt: „Men Willard, det kan du ikke gøre."

Willard Richards sagde: „Jo Joseph, men det vil jeg." (se *History of the Church* 6:616)

Det er sådan noget, der hjælper os til at forstå, hvad slags mænd det er, der er involveret i Herrens tjeneste. Jesus er virkelig vor Skaber.

Da Frelseren forkyndte nogle yderst strenge lærdomme, begyndte disciplene to og to at trække sig tilbage, og de vandrede aldrig senere med ham. Til sidst var alt, hvad der var tilbage de tolv apostle, og han sagde til dem, sandsynligvis med tungt hjerte: „Vil I også gå bort?" Og Peter sagde: „Herre! til hvem skal vi gå hen? Du har det evige livs ord. Og vi er kommet til den tro og erkendelse, at du er Guds Hellige." (Joh. 6:67-69)

Ville I tænke sådan? Til hvem skulle vi gå hen, hvis ikke til ham? Hvor i hele verden? Til hvem kunne vi have tillid? Hvor kunne vi finde den fred, som overgår al forstand? Hvor kan vi, når vi er nået til den yderste

grænse, til bjerge, der er for høje til at komme over, og for brede til at gå igennem, hvor kan vi gå, når vi behøver at komme om på den anden side, undtagen netop til ham?

Jeg mener, at vi bør tænke på, hvordan dette påvirker jer og mig. Hvis vi skal gøre os håb om at vandre med ham, er vi nødt til at leve et kristent liv. Præsident Harold B. Lee sagde: „Jeg tænker på en aften for nogle år siden, da jeg lå på min seng, og blev klar over, at før jeg kunne være værdig til den høje stilling, hvortil jeg var blevet kaldet, måtte jeg elske og tilgive enhver sjæl, der gik på jorden, og den gang blev jeg klar over situationen, og jeg modtog en fred og et mål og trøst og inspiration, der fortalte mig om det, der skulle komme, og gav mig sådanne indtryk, som jeg vidste, kom fra guddommelig kilde." (*Improvement Era*, nov. 1946, s. 760)

Jeg spekulerer på, om han mon dengang vidste, at han ville blive profet, seer og åbenbarer for denne kirke. Jeg mener, som han, at vi må elske og tilgive enhver sjæl, som vandrer på denne jord - en vildfaren søn, en mand, en hustru, måske en fraskilt tidligere ægtefælle, måske nogen, som har såret os dybt. Hvis vi ønsker at være som Kristus, må vi elske og tilgive enhver sjæl, der vandrer på jorden. Så er vi berettigede til den fred.

Ældste James E. Talmage sagde, at prisen altid er den samme for hver eneste af os, når vi accepterer Kristus og ham korsfæstet. Prisen for tid og al evighed vil altid være den samme. Den er ganske enkelt alt, hvad vi har. Hvis vi virkelig vil være hans disciple, kan prisen aldrig blive mindre end alt, hvad vi har. Nogle af os vil måske sige: „Jeg vil gå så langt, dertil og ikke længere." Med en sådan indstilling tror jeg ikke, vi vil kvalificere os som sande disciple.

Hør disse ord af vor tids profet, præsident Spencer W. Kimball: „Kom til den overrislede have, til herlige træers skygge, til den uforanderlige sandhed.

Kom med til visheden, til trygheden, til uforanderligheden. Her løber de kølige vande. Kildespringet tørrer ikke ud.

Kom og lyt til en profets stemme og hør Guds ord." (Konferencetale fra april 1971, gengivet i Den danske Stjerne for oktober 1971)

Her har vi det naturligvis. Vi er nødt til at komme til det sted, hvor vi kan finde ham og vide, at han er vore sjæles kaptajn. Hvis vi kan acceptere ham og frigøre os for vort eget væsens stolthed og tjene vore medmennesker, så kan vi vandre i hans fodspor.

„Vend alle jeres tanker mod mig. Tvivl ikke, frygt ikke.

Betragt sårene i min side og naglegabene i mine hænder og fødder; hold mine bud, og I skal arve himmeriges rige. Amen." (L&P. 36: 37) ☐

TOGKATASTROFE

Evangeliet i funktion i Thailand

Illustreret af Judy Law

Carole Osborne Cole
i samarbejde med hjælpeforeningens generalbestyrelse

Yupha Thubthimthong stod lamslået ved sceneriet foran sig. Frygt, modvilje og rædsel overvældede hende; hun havde lyst til at flygte derfra, ønskede ikke at blive en del deraf, heller ikke at hjælpe. Foran hende lå ruinerne af det forulykkede tog - et passagertog fra Ban Pong og et godstog, der skulle til det sydlige Thailand, var stødt frontalt sammen nær stationen, og passagertoget var blevet afsporet. Mange mennesker var blevet dræbt, og mange flere var alvorligt sårede og indespærret i det rygende vrag. Yupha, medlem af Thailands kvindelige velfærdstjeneste, var blevet kaldt til hjælp. Hun havde tøvet kun længe nok til at tage den blå tjenesteuniform på og var så ilet til ulykkesstedet. Men hun havde ikke været forberedt på det frygtelige syn, der mødte hende der. Mens hun tøvede syntes det, som om „den stille, sagte stemme" hviskede til hende: „Du er en sidste dages hellig. Du bør lade dit lys skinne for verden. Du må være stærk nok og modig nok til at hjælpe." Styrket med fornyet mod tog hun en dyb indånding og begyndte den grusomme opgave at trække mennesker ud af ruinerne og gøre de sårede parat til transport til hospitalet.

Selv om hele området forekom dækket med blod, og en styg stank hang i luften, arbejdede Yupha beslutsomt og kom snart til en kvinde, der næsten var blevet knust under en tung olietank. Yupha skyndte sig at hjælpe hende, da hun blev klar over, at kvinden var gravid i sidste måned. Idet tanken blev løftet op, fødtes barnet. Overvældet forlod Yupha stedet med en undskyldning. Hun måtte have tid til at genvinde modet. Mens hun i blinde famlede sig frem for at finde et sted, hvor hun kunne falde til ro, stod hun pludselig over for en kvinde, der svingede en stok mod hende: „Mine børn er døde på grund af jer! Se bare på al den ødelæggelse, jeres ubetænksomhed og skødesløshed har forårsaget!" Yupha veg tilbage for den truende kvinde, til at begynde med forvirret over hendes beskyldninger. Kvinden var overvældet af sorg, fordi hun havde mistet to børn ved ulykken og endnu kun fundet det ene af dem. Den stakkels mor havde bemærket Yuphas uniform og havde forvekslet den med jernbanepersonalets.

Så roligt hun kunne forklarede Yupha, at hun ikke arbejdede for jernbanen, men at hun var kommet for at hjælpe. Tre politibetjente havde lagt mærke til konflikten og advarede moderen om, at hun ville blive arresteret, hvis hun generede Yupha.

„Hvad nu, hvis den mor var mig selv?" tænkte Yupha. „Ville jeg ikke også være blevet syg af sorg?" Hun vendte sig til betjentene og sagde: „Nej, gør hende ikke noget. Hun reagerer kun naturligt på grund af sin sorg." Overrasket protesterede betjentene og sagde, at kvinden jo havde prøvet at slå Yupha og måske ville gøre det igen.

„Jeg er ikke bange," svarede hun. „Vor himmelske Fader lærer, at vi alle er søskende; vi må elske hverandre. Hun vil ikke skade mig."

Tvivlende slap betjentene kvinden, og Yupha fortsatte sin forfærdelige opgave. Det vanskelige og hjerteskærende arbejde tog endnu mange timer.
Så begyndte man en langvarig søgen blandt hjælperne efter nogen, som havde blodtype „O". En lille pige skulle opereres, og hospitalet havde ikke mere af den type blod. Uden blod og operation ville barnet uvægerligt dø. Yupha stillede sig til rådighed og kørte til hospitalet for at give det nødvendige blod. Det havde hun aldrig før prøvet, og da man havde så hårdt brug for mere end den sædvanlige mængde, tog man mere end en halv liter fra hendes årer. En stemning af yderste nød hvilede over hospitalet og dets funktionærer. Uden at være klar over, at hun burde hvile efter at have afgivet blod, vendte Yupha fra hospitalet direkte tilbage til ulykkesstedet.
Sent på eftermiddagen var de værste opgaver løst, og Yuphas tanker vendte tilbage til hendes egne børn og deres behov. Hun gjorde sig klar til at tage hjem. Men før hun kom afsted, bad en jernbaneofficer alle de frivillige hjælpere komme med til det hospitalt, hvor Yupha havde givet blod. Chefen ønskede at mødes med dem og give udtryk for sin påskønnelse. Til stede var også sundhedsministeren, som takkede hjælperne, og midt under het hele kom den sorgbetyngte mor fra stationen ind i salen og så ud til at søge nogen. En læge spurgte højt: „Er der en mrs. Yupha tilstede?" (I Thailand er det almindeligt at tiltale folk ved deres fornavn, snarere end ved efternavn, som vi gør det her). Da hun var klar over, at hun måtte stå ved, hvem hun var, gav Yupha sig tøvende til kende. Kvinden havde nu set hende, løb hen til hende, og begyndte så at græde. Yupha stirrede forvildet på lægen. „Deres blod har reddet denne kvindes datter," forklarede han. „Hun er kommet for at sige Dem tak."
Yuphas ansigt viste hendes lettelse, da kvinden med tårer i øjnene gav udtryk for sin taknemmelighed, og derpå spurgte: „Hvordan kan De være så rolig? Da jeg talte så vredt til Dem, forblev De rolig. Hvad får Dem til det?"
Yuphas svar var omtrent det samme, som hun havde givet betjentene tidligere på dagen: „Min kirke lærer, at vi alle er søskende og burde elske hinanden, ligegyldigt hvem det er, eller hvad de gør."
Denne samtale blev overværet af sundhedsministeren, dr. Martin. Han var dybt imponeret over Yupha og hendes svar til den engang så sorgbetyngte men nu så lykkelige mor.
Dr. Martin var vanskeligt stillet. Han havde tidligere været leder af uddannelsessektoren, der ledede religionsdepartementet, som havde indført strenge restriktioner over for SDH-missionærerne. Dr. Martins bemærkninger var derfor særdeles velkomne. Han talte om den smukke måde, hvorpå Yupha havde reageret i en vanskelig situation, han erkendte frugterne af de sidste dages helliges missionering og lovede, at for fremtiden ville han arbejde for lettelse af restriktionerne.
Imens bad den taknemmelige mor om oplysninger om kirken og dens lære. „Må jeg komme i jeres kirke, når jeg har sørget for at få mit barn begravet?"
„Du er altid velkommen," forsikrede Yupha hende.
Og endelig var den lange dag forbi. Yupha vendte tilbage til sit eget hjem og børn, udmattet men med en varm og behagelig følelse af at have lyttet til åndens „sagte og stille stemme" og at have sat sin tro i funktion.

HUN DELTE UD AF SIN FATTIGDOM

Martha P. Taysom

Det var en kold vinterdag i februar måned, da jeg ringede på hos søster Chandler. „Hallo," sagde jeg højt, idet jeg åbnede døren en smule for det tilfælde, at hun ikke kunne høre klokken. „Hviler du dig?"

Søster Chandler bevægede sig langsomt fra køkkenet til døren. Hun var lille og duknakket og haltede lidt. Hendes lange bomuldskjole var som altid plettet af at bære kul til sin tykmavede kakkelovn, der krævede bestandig overvågen for at holde det lille hus varmt. Hendes hvide hår, der også var plettet af kulstøv, indrammede et ansigt, der var træt af 79 års vanskeligheder. Men det var også et afklaret ansigt, for så længe hun havde kul nok til at opvarme huset om vinteren, og en smule at spise, havde hun alt, hvad hun behøvede for at være lykkelig.

Jeg huskede nu, hvordan jeg havde stirret og næppe kunne tro mine egne øjne, da jeg første gang fik at vide, at hun klarede sig for 59 dollars (omkring 350 kroner) om måneden. Der var kun to værelser i huset. I det første var der den temperamentsfulde kakkelovn, en dobbeltseng, en udslidt sofa og en faldefær-

dig kommode. Det andet værelse, køkkenet, havde en lille ovn, et bord og to stole foruden nogle få hylder til husgeråd og opbevaring af en smule fødevarer. Første gang vi traf hende havde hun ikke fået indlagt vand og ikke noget badeværelse.

I de år, min mand havde været hendes hjemmelærer, havde vi ofte besøgt hende. Når vi kom om aftenen, var huset uvægerligt mørkt. Den eneste nøgne pære blev tændt, når vi ringede på, og omgående slukket, når vi begyndte at køre væk.

Søster Chandler havde tilsluttet sig kirken som ung brud - hendes mand var allerede medlem - og hun fortalte gerne om den tid, da der ikke var hverken gren eller stav. Deres eneste kontakt med kirken var når der lejlighedsvis kom en rejse-missionær eller to forbi. Men hun var altid forblevet trofast og fortalte engang om, hvordan hendes vidnesbyrd havde holdt hende oppe, da hendes to døtre døde under influenzaepidemien i 1918.

I de få måneder, jeg havde været præsident for hjælpeforeningen, havde jeg aldrig hørt hende klage over sine forhold eller bede om hjælp fra kirken. Men vi hjalp hende med spisevarer, når hun ikke havde flere penge, og hen mod slutningen af måneden, en ugestid før hendes check med pension kom forsøgte jeg altid at besøge hende for at se, hvordan hun klarede sig.

Nu lyste søster Chandlers øjne af glæde over at få besøg. „Kom indenfor!" sagde hun. „Jeg var lige ved at spise." Hun var genert og talte aldrig højere end en hvisken.

„Lad dig ikke afbryde. Jeg vil bare snakke, mens du spiser," sagde jeg.

Jeg tog hende forsigtigt ved armen, og vi begyndte langsomt at gå hen mod køkkenet. Idet vi gik forbi kommoden, standsede hun for at tage noget fra den øverste skuffe. Jeg så hurtigt hen på hendes frokost. Den bestod af en smule mel og vand, der var blevet lavet til en slags hvid vælling, intet andet.

„Søster Chandler, er det alt, hvad du har at spise?"

„Ja, det er alt, men det gør ikke noget. Min check kommer om et par dage. Men vil du ikke nok tage dette her med til biskoppen?" Hun rakte mig en krøllet tiendekuvert. „Der har ikke været nogen hjemmelærere i denne måned, og jeg kan ikke længere selv komme i kirke. Det er min tiende. Vær så sød at give ham den."

Jeg stod og stirrede på den lille konvolut. Alting inden i mig havde lyst til at skrige: „Nej, nej! Herren forventer ikke, at *du* skal betale tiende!" Men en stille stemme inden i mig hviskede: „Tag ikke velsignelserne fra denne sjæl."

Jeg kæmpede for at holde tårerne tilbage. Så hurtigt som muligt sagde jeg farvel og løb til bilen for at køre til købmanden efter nogle varer til hende.

Søster Chandler er nu død, men jeg vil altid huske den lektie, jeg lærte om offer og hengivenhed - det var lettere for hende at gå sulten end at forsømme sine forpligtelser over for Herren. □

Børnestjernen
7/1981

„Åh, mor, det er altså ikke retfærdigt!" hørte Sarah Ben sige, da hun nærmede sig køkkenet. Hun standsede op med en bølge af skyldfølelse fejende hen over sig. Hun vidste, hvad Ben hentydede til.

„Det ved jeg godt, det ikke er, Ben," svarede mor i en udglattende tone, „men du må huske på, at det ikke er Sarahs fejl. Hun ved, at hun ikke burde være bange for hunde, men fordi den lille hund bed hende da hun bare var en lille pige, efterlod den mere end et ar i hendes ansigt. Det ar, der sidder i hendes tanker, er endnu dybere."

„Jeg bebrejder ikke hende noget, mor," sukkede Ben. „Men du ved, hvor meget jeg ønsker mig en hund."

Sarah listede bort fra køkkenet, for hun ville ikke have, at hendes mor og bror skulle vide, at hun havde hørt, hvad de talte om. Hun gik langsomt op ad trap-

SPØGELSES-HUNDEN

Laurie W. Thornton

perne til sit værelse og smed sig på sengen. *Hvorfor skal jeg også være sådan en baby?* spurgte hun sig selv og rørte ubevidst med fingeren ved arret over læben. *Ben ønsker sig så meget en hund, men når som helst jeg kommer i nærheden af en hund, bliver jeg helt ude af mig selv af angst!*

Sukkende rejste Sarah sig og gjorde automatisk sengen i orden. Efter at have råbt godnat til alle de andre og sagt sin bøn, krøb hun ind under tæpperne. Men hun kunne ikke falde i søvn.

Den pludselige hylen fra en hund langt borte brød stilheden. Sarah satte sig op i sengen, mens det løb hende koldt ned ad ryggen. *Jeg bilder mig noget ind*, tænkte hun ærgerligt. *Lyden kommer ikke fra den retning, hvor Johnsons gård ligger, og de er de eneste her omkring, der har en hund.* Hun lagde sig ned igen og prøvede at lade være med at tænke på noget. Igen hørte hun det sagte men gennemtrængende hyl. Idet hun tænkte på Ben, fyldtes hendes øjne med tårer, og hun sagde højt ud i mørket: „Men jeg kan ikke gøre for det!" Og med hovedet begravet under puden, faldt hun i en urolig søvn.

Næste dag var en travl dag, for der var meget at gøre på gården. Begivenhederne aftenen før var helt glemt indtil frokosttid. Da alle bevægede sig ud i køkkenet, kom Sarah bagefter, betaget af den friske luft og landskabets stilhed, idet støjen fra en traktor hørte op. Pludselig hørte hun den umiskendelige gøen af en hund.

„Ben, Ben," kaldte Sarah, idet hun løb efter sin bror. „Hørte du den gøen?"

Ben stivnede og stirrede på sin søster. „Det er ikke spor sjovt, Sarah, og vil du ikke nok lade være at gøre grin med det?"

„Men jeg gør ikke grin, Ben! Jeg hørte den i aftes og igen lige nu - en hund, der gør og hyler, men det lyder, som om den er langt borte. Kan du ikke høre den?"

De stod stille et øjeblik. Så rystede Ben på hovedet og sagde: „Jeg er ked af det, Sarah, men jeg kan ikke høre noget - undtagen min mave, der knurrer! Lad os gå ind og spise. Det må være din fantasi, der spiller dig et puds."

Sarah prøvede at glemme, hvad hun havde hørt, indtil om aftenen, da hun igen lå i sin seng. Men hun var så træt på grund af den smule søvn, hun havde fået natten før, at hun faldt hurtigt i søvn.

Da hun næste morgen klatrede op på lastvognen for at komme i skole, mente Sarah, at hun igen hørte denne spøgelseshund. Hendes far erklærede, at det måtte være Johnsons hund, men Sarah havde en urolig fornemmelse af, at han tog fejl. Da hun igen hørte hunden sent søndag aften, listede hun sig ind i broderens værelse og ruskede ham blidt i skulderen.

„Hvad er der?" spurgte Ben søvnigt og gned øjnene.

„Ben, prøv at lytte. Jeg bliver ved med at høre den hund, og det er ikke noget, jeg bilder mig ind! Jeg er sikker på, at det ikke er Johnsons hund. Hør bare efter et øjeblik."

Efter et par øjeblikkes stilhed hørtes gennem natteluften den svage lyd af en hunds hylen. „Du har ret, Sarah!" hviskede Ben spændt. „Det er godt nok, en hund, der er i vanskeligheder, og det er ikke Johnsons. Vi må hellere tage ud og se, om vi kan finde den."

„Lige nu?" spurgte Sarah. „Det er nok ikke muligt at finde den i det mørke!"

„Det er rigtig nok," indrømmede Ben nødtvungent. „Lad os stå tidligt op og begynde at lede, så snart det er lyst. Vi

kan tage hver sit område, så vi kan nå et godt stykke, før vi skal i skole."

„Men Ben," Sarahs stemme rystede en smule, „må jeg ikke nok gå sammen med dig? Hvad skal jeg gøre, hvis jeg finder den? Du ved nok . . ."

„Hvis du finder den, så kan du komme og hente mig, ikke? Vær ikke bange. Og gå nu ind og få noget søvn."

Næste morgen stod de op, så snart det begyndte at blive lyst. Ben og Sarah gik ud for at lede efter hunden. Efter næsten en times søgen havde de ikke fundet noget, så de bestemte sig til at prøve igen efter skoletid. Og så snart de kom hjem om eftermiddagen, forsynede de sig med nogle småkager og gik ud på marken.

„Måske skulle du tage dine vandtætte støvler på, Sarah," sagde Ben, idet han så op på den overtrukne himmel. „Det ser ud, som det kunne blive regnvejr."

Sarah fik fat på sine støvler på bagverandaen og begyndte at gå hen mod kornmarkerne. „Må jeg foreslå, at vi prøver ovre mod gårdens sydhegn, Sarah?" spurgte Ben. „Far pløjede et stort stykke land i lørdags, men han kom ikke så langt ned som dertil. Jeg går den anden vej."

Sarah havde set sig omkring i omtrent tyve minutter, da hun igen hørte den sørgmodige hylen. *Jeg nærmer mig den*, tænkte hun opmærksomt.

„Hvor er du?" råbte hun i håb om at hunden ville gø igen, når den hørte hendes stemme. Det gjorde den. Idet hun mærkede nogle få dråber regn, trak hun sin poncho over hovedet og gik i retning af lyden, idet hun kaldte hele vejen. Hunden svarede hver gang, hun kaldte, selv om hun kunne høre, at hver ny gøen blev svagere.

Da hun kom til bredden af en bred overrislingskanal, standsede Sarah op og trak vejret dybt ved det, hun så. Hunden var blevet fanget i den delvis fladtrykte ende af et rør - *sandsynligvis knust af en traktor*, tænkte Sarah ved sig selv. *Den må være blevet fanget på jagt efter en hare eller sådan noget. Jeg må se at få fat på Ben, så han kan hjælpe den fri.* Sarah vendte sig for at gå, men hundens tiggende hylen bragte hende tilbage igen. Regnen var begyndt at falde tættere nu. Hun så igen hen mod grøften og blev klar over, at hvis regnvandet fik vandet i kanalen til at stige, ville hunden drukne. *Hvis regnen nu tager til, vil det være for sent, når Ben kommer hertil!* tænkte Sarah.

Hun var panikslagen. „Jeg kan ikke! Jeg kan altså ikke komme nærmere hen til den," græd hun. Men så syntes ordene at sive ind hos hende: *Du er nødt til det, ellers vil den drukne!* Hun så igen på det stakkels dyr og tog et par rystende skridt hen mod det. *Åh, hjælp mig!* bad hun stille, og begav sig så ned ad skrænten. Hun standsede et par meter fra hunden og så på den. Da hunden så hende, hylede den bønligt og stirrede på Sarah med den mest åbenlyse lettelse og glæde, som Sarah nogen sinde havde set. *Men den ser jo helt menneskelig ud*, tænkte Sarah overrasket. Impulsivt faldt hun på knæ og strøg hunden over hovedet. „Du lille stakkel!" mumlede hun.

Hun begyndte at trække i hundens skuldre i et forsøg på at gøre den fri. Vandet var allerede begyndt at samle sig i kanalen. *Jeg må arbejde hurtigt*, tænkte hun. Hunden var for svag til at hjælpe med, men den slikkede hendes hænder, idet hun prøvede at smøre rørets ende med en smule mudder og vand. De mange dage uden føde havde gjort dyret en smule tyndere. Inden længe havde hun fået den fri.

„Du skal nok få det godt igen," sagde hun gang efter gang, idet hun strøg over dens mudrede pels. Så gik det pludselig op for hende, hvad det var, hun gjorde. *Men dog, Sarah Blackhurst, du kæler med en hund! Og du er ikke spor bange!* Tanken gjorde hende helt åndeløs. Mange års frygt var blevet glemt i den kærlighed og omsorg, hun følte for det lidende dyr.

Hunden var for svag til at kunne gå, så Sarah, der allerede var tilmudret og våd. Hun pakkede den ind i sin poncho og bar den op fra kanalen og begyndte hjemvejen. Hunden holdt intet øjeblik op med at se på hende, selv ikke, da Ben tog den ud af hendes arme ved køkkendøren.

„Sarah! Hvor fandt du den? Jeg var begyndt at blive bekymret for dig!" Ben trak vejret hurtigt. „Jeg var lige ved. . ." Pludselig standsede Ben op og vendte sig, idet han stirrede Sarah ind i øjnene. „Men Sarah, ved du, at du holder en hund?"

„Jeg ved det," grinede Sarah fåret. „Jeg ved det godt."

Senere den aften, efter at hunden havde spist og fået et varmt bad, sad familien omkring ildstedet og snakkede. Hunden lå sammenrullet på et tæppe foran arnen. „Ved du hvad, Sarah, jeg tror ikke, den hund har taget øjnene fra dig, lige siden du fandt den!" sagde far.

„Jeg har aldrig i mit liv set et så kærligt blik og hengivenhed," tilføjede mor.

„Hos Sarah eller hunden?" sagde Ben med et blink i øjet.

„Hvor tror du, den kommer fra, far," spurgte Sarah. „Tror du, vi kan beholde den?"

„Tja, vi skal nok fremlyse den i avisen," sagde far, „men jeg tvivler på, at nogen vil komme efter den. Den er sandsynligvis en løsgående hund, der er blevet forladt af en eller anden, som har ønsket at blive af med den."

„Jeg håber, vi kan beholde den," mumlede Sarah.

„Jeg troede aldrig, jeg skulle høre dig sige sådan noget!" drillede Ben. Og så et minut senere sagde han: „Men - var det ikke *mig*, der skulle have en hund?" Men han blinkede til Sarah, da han sagde det.

ALMA ELIZABETH KOMMER TIL AMERIKA

William G. Hartley

Den seks årige Alma Elizabeth så sig omkring i mørket i det kæmpemæssige sejlskib, hvor en blafrende olielampe tjente som natlys. I skyggerne kunne hun lige akkurat skimte nogle af de andre passagerer i deres køjesenge.

Hun kunne lide at lytte til nattens lyde. Mens skibet stille gyngede fra den ene side til den anden, knagede og sukkede dets kolossale træbjælker. Mødre sang sagte for at berolige deres børn. Selv om Alma ikke altid kunne forstå ordene, fandt hun ud af, at engelske og tyske og norske og danske småbørn allesammen græd og skreg på det samme støjende sprog! Somme tider før hun faldt i søvn, følte Alma sig trist til mode, når hun tænkte på sit hjem og sine venner og landsbyen i Sverige, som hun havde måttet lade bag sig, da hun rejste.

Om dagen kunne Alma Elizabeth lide at klatre op ad trinene og gå ud på dækket.

Forrest i skibet kunne hun stå og se for at prøve at få øje på Amerika. Men dag efter dag var alt, hvad hun kunne se, Atlanterhavet, ligegyldigt hvor hun så hen.

Alma Elizabeth kunne lide at betragte de store kanvassejl blive blæst helt fulde af vinden. Hun ønskede, hun kunne klatre op ad rebene, sådan som sømændene kunne det. Nye kammerater indbød hende tit til at lege med. Lejlighedsvis prøvede hun sig frem med nye engelske ord. Når hun nåede Utah, vidste hun, at hun var nødt til at tale engelsk i stedet for svensk.

Somme tider krøb Alma Elizabeth ind i den del af skibet, hvor sømændene opholdt sig. Hun blev mandskabets koks yndling. Han gav hende tit noget ekstra lækkert, og det var hun glad for, for det, som familien spiste, var ikke alt for luksuøst. De kunne kun komme til at tilberede fem måltider om ugen. Og beskøjterne var så hårde, at hun måtte træde på dem med skoene for at få dem brækket itu.

I fem uger i maj og juni 1861 sejlede deres skib *Monarch of the Sea* over Atlanterhavet. Da det endelig lagde til i New Yorks havn, bragte småbåde de sidste dages hellige emigranter ind til kysten. De overnattede allesammen i en stor hal ved navn Castle Gardens.

Da børnene den aften prøvede at sove på gulvet i hallen, opdagede Alma Elizabeths bror, August, at der stod nogle sække med brunt sukker lige ved siden af ham. I den ene var der et lille hul, hvorfra noget af indholdet var løbet ud. Alma Elizabeth og August havde overhovedet ikke fået sukker eller andet slik på hele rejsen. Så August fik fat i en ske. Og sikken en fest, de holdt! Da morgenen kom, var de rigtig syge!

Alma Elizabeth drog på en lang rejse sammen med familien og de andre hellige med tog til Iowa. Der sluttede de sig til vogntog, der skulle videre til Utah. Hun gik hele vejen, undtagen når hun krøb ind i en vogn, når de skulle over en flod.

Alma Elizabeths far havde besvær med at gå. I Sverige havde han været koncertviolinist og orkesterdirigent. Så ramte gigten ham med lammelse. Langsomt lærte han påny at bruge hænder og fødder, men det var vanskeligt og smertefuldt. Og nu var han ude af stand til at gå så hurtigt, som vognene kørte, og han insisterede på, at hans familie skulle følge med vogntoget, men han lovede, at han nok skulle indhente dem senere.

Hendes far kæmpede sig frem alene, indtil han så et lys. Det var en lejr af

soldater, der var på vej til borgerkrigen. En af soldaterne talte svensk. Da de hørte, at Alma Elizabeths far var musiker, fik de fat på en violin, og han spillede for dem. Om morgenen bragte de ham videre til hest, og snart indhentede de vogntoget.

Da Alma Elizabets familie ankom til Utah, bosatte de sig i byen Mount Pleasant. Som pioner arbejdede hun hårdt. Hun lærte at karte og spinde ulden, væve tæpper, strikke og hækle, sy handsker af hjorteskind, flette hatte af strå, stakke hø og bundte hvedeaks.

En gang samlede hun hvede sammen, som var blevet tilbage på marken, efter at høsten var overstået, og solgte den for 10 dollars. For nogle af de penge købte hun 9 meter vævet bomuldstøj til sin første selskabskjole.

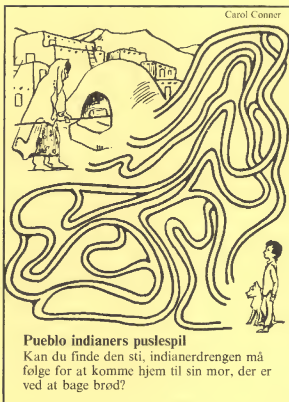
Den dag Alma Elizabeth blev otte år, så hun nogle ældster døbe folk i en å i nærheden. Hendes forældre vidste ikke noget om, at der skulle være et dåbsmøde, så hun løb hjem for at fortælle dem om det. Med deres tilladelse blev også hun døbt i åen. Bagefter gik hun ind til mødehuset for at få håndspålæggelse og blive bekræftet som medlem af kirken. Men derefter følte hun sig meget træt og faldt i søvn på en bænk i en krog, hvor ingen kunne se hende. Da mødet var ovre, gik alle hjem. Alma Elizabeths forældre blev nervøse over hendes lange fravær, og de sendte hendes storesøster Helen ud for at lede efter hende. Hun fandt Alma Elizabeth endnu sovende i det nu helt tomme mødehus.

En varm julidag, da Alma Elizabeth var ti år, gik hun til et møde i wardet. Folk følte sig meget nedslåede, for deres afgrøde behøvede regn. Præsident Brigham Young kom til mødet, og hun lyttede omhyggeligt, da han rejste sig og talte. Han lovede folk, at hvis de ville lytte til hans ord, ville Herren åbne Himmelens sluser og lade det regne.

Profetens ord var næppe udtalt, før Alma Elizabeth lagde mærke til, at der samlede sig skyer på himlen. De fyldte snart hele himlen, og regnen styrtede ned. Den dag fik hun et stærkt vidnesbyrd om evangeliet, som hun huskede gennem hele sit liv. ☐

Carol Conner

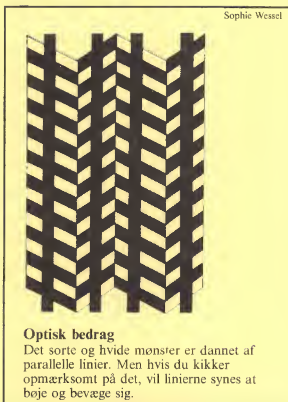
Pueblo indianers puslespil
Kan du finde den sti, indianerdrengen må følge for at komme hjem til sin mor, der er ved at bage brød?

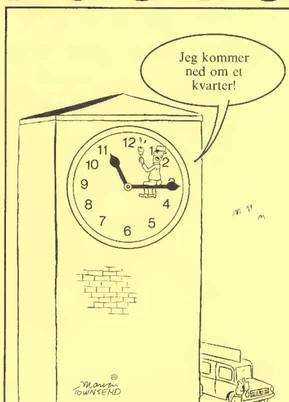
Bare for sjov

Sophie Wessel

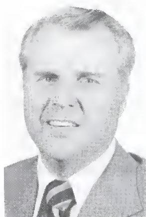

Optisk bedrag
Det sorte og hvide mønster er dannet af parallelle linier. Men hvis du kikker opmærksomt på det, vil linierne synes at bøje og bevæge sig.

Jeg har et spørgsmål

Spørgsmål af almen evangelisk interesse, besvaret som vejledning og ikke som officiel meddelelse om kirkens politik.

Bror Dean Jarman,
områdeleder for Utah-Salt Lake området for Seminarer og Religionsinstitutter

Hvordan kan Frelseren blive en personlig rådgiver for mig?

Spørgsmålet antyder tro på et vidunderligt forhold til Frelseren, hvorved man fornemmer hans nærhed, hans kærlighed og hans vejledning. I sådanne forhold kan mennesker rådføre sig med Herren og få vejledning gennem hans indflydelse.

Det spørgsmål, der ofte stilles, er, hvordan kan dette ske - specielt for mig? Skrifterne lærer os om det personlige forhold, man kan have til Frelseren. Man kommer til at forstå, at der findes en indflydelse eller ånd, der kommer fra Kristus til ethvert menneske. Det kaldes ofte Kristi lys, Kristi Ånd eller sommetider Herrens ord. (L&P. 84: 44) Den indflydelse omfatter vejledning og oplysning. Herren instruerede Joseph Smith om, at „Ånden giver hvert menneske, som kommer til verden, lys, og Ånden oplyser hvert menneske i verden, der lytter til hans røst." (L&P. 84:46) Nogle kalder Kristi lys for vores virkelige samvittighed. Det vil sige, at der findes noget inden i det enkelte menneske, som er af Kristus; det er det sande

lys eller den virkelige samvittighed. Når man lytter til den sande stemme eller følelsen inde i sig, er det et løfte fra Herren, at der vil ske en åndelig oplysning eller med andre ord, en øgelse af lyset. Ens forståelse af, hvad der er rigtigt, vil øges, og man vil i højere grad kunne forstå Kristi ønsker.

Når et menneske prøver at løse et problem, vil han ofte lægge megen vægt på sin evne til at tænke, at vurdere de forskellige muligheder, og at veje konsekvenserne af de muligheder mod hinanden. Det er en udmærket proces, men den er ikke nok i sig selv. Man må også søge og lytte til de sandeste følelser inden i sig selv, de følelser, der udgør Kristi lys. Der kan være mange stemmer, der taler til den enkelte, men der er ét sandt lys inden i enhver af os, der er af Kristus. Lad mig illustrere den tanke med tre eksempler.

En hjemvendt missionær kom en dag for at tale med mig og få råd med hensyn til, om han burde slutte sig til en bestemt gruppe på universitetet. Da jeg spurgte ham, hvad han selv syntes, kom han frem med forskellige tanker, der syntes at pege mod en bestemt kurs. Da jeg spurgte, hvad han virkelig følte i sit inderste, så han først forbavset på mig, hvorefter han smilede, som om han erkendte, at den følelse var anderledes, end de fleste af hans begrundelser havde antydet.

En dag kom en ung mand op på mit kontor og talte i adskillige minutter negativt og kritisk om kirken, idet han kom med forskellige grunde til, at kirken simpelthen ikke kunne være Herrens kirke. Da jeg bad ham søge dybt inden i sig selv, at undersøge sin samvittighed om denne sag - om kirken var Herrens eller ikke, svarede han efter at have tænkt sig godt om: „Jeg føler, at det er Herrens kirke."

En anden havde gjort sig til talsmand for den nye moralkodex (eller snarere manglende moral), der siger, at en dreng og pige har ret til selv at vælge, hvordan de vil give udtryk for deres hengivenhed for hinanden, alt efter hver enkelt situations omstændigheder, uden at behøve at frygte for en lov om straf, som han ikke mente havde nogen berettigelse. Jeg fortalte ham om Guds standarder for moral, og den sandhed, at der findes noget inden i hvert menneske, der kommer fra Herren og som vil hjælpe den enkelte til at skelne mellem godt og ondt. Da jeg opfordrede ham til at se ind i sig selv for at bedømme, hvilket af de to modstridende synspunkter, der var det rigtige, svarede han efter et øjebliks overvejelse: „Jeg føler, at Guds moralstandard er rigtig, til trods for og i modsætning til det, jeg lige har sagt."

Mormon skrev, at „Kristi Ånd gives alle mennesker, for at de kan kende det gode fra det onde . . ." (Moro. 7:16, revideret oversættelse i overensstemmelse med den engelske udgave). Videre sagde han, at

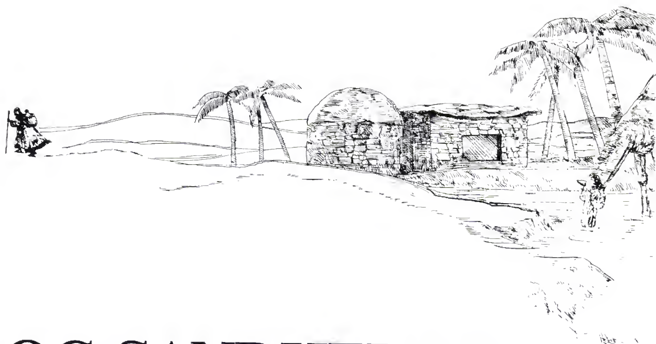
den bedste måde at dømme er at være i stand til at erkende sine følelser, „. . .Thi alt, hvad der indbyder til at gøre godt . . . og tilskynder til at tro på Kristus, kommer gennem Kristi gave og kraft . . ." (Moro. 7:16).

De reflekterende tanker inden i mennesket må være oprigtige og igangsat med virkelig hensigt. Ofte vil den pågældende tilsidesætte Herrens påvirkning til fordel for det, som synes tiltalende eller fornuftigt i øjeblikket. Et sådant menneske kan svinge frem og tilbage i sine følelser. Hvis de negative følelser er en sand kilde til inspiration, vil de fortsat kunne føles, hvis man virkelig ønsker at vide, hvad man bør gøre.

Ved en bestemt lejlighed prøvede en pige at finde ud af, om hun burde gifte sig eller ikke med en bestemt ung mand. Hun følte sig usikker, fordi hun somme tider tvivlede og var usikker, og til andre tider var hun sikker på, at hun ønskede at ægte ham. Når de var sammen, forekom det rigitgt, men når hun var alene eller borte fra ham, var hun meget i tvivl og usikker. Vi talte om mange ting: hvad slags menneske, hun ønskede at gifte sig med, spørgsmålet om tillid i ægteskabet, mulige årsager til hendes tvivl, og hvordan det kunne være, at det somme tider syntes helt i orden. Hen mod slutningen af samtalen bad jeg hende overveje, hvad hun virkelig følte, var det rigtige at gøre. Efter et øjebliks forløb sagde hun, at hun i virkeligheden hele tiden havde vidst, at det ikke var rigtigt, men at hun blot havde skubbet sådanne tanker til side. Man må følge Mormons råd og „flittigt ransage i Kristi lys, så I kan skelne godt fra ondt . . ." Og så lover han . . . „Hvis I vil antage alt, hvad der er godt og ikke fordømme det, skal I visselig blive Kristi børn" (Moro. 7:19).

Når man vil udvikle et personligt forhold til Kristus, bør man følge disse tre enkle skridt: (1) erkend og vær overbevist om, at der findes et følelsesregister inden i jer, som kommer fra Kristus; (2) overvej de forskellige muligheder; og (3) lyt til jeres oprigtige følelser. Er man i tvivl, er det sædvanligvis klogt ikke at gå videre. Når man følger sin oprigtige samvittighed, vil der også komme glæde og fred. Den gamle talemåde om at „følge sin samvittighed" er helt rigtig og gælder også, når det drejer sig om at lære at bedømme og at følge Frelserens råd og vejledning. □

„OG SANDHEDEN SKAL FRIGØRE JER"

Joh. 8:32

Pilatus spurgte: „Hvad er sandhed?" (Joh. 18:38). Menneskene har kæmpet med det samme spørgsmål i århundreder. Hvert eneste menneske, mand eller kvinde, må for sig selv afgøre, hvad der er sandhed. Et andet passende spørgsmål er dette: Hvor kan sandheden findes?

Der findes en ofte fortalt historie af Russell Conwell[1]) om diamanter:

Ali Hafid, en gammel perser, ejede meget land, mange produktive marker med frugtlunde og haver, foruden penge, der var lånt ud til høje renter. Han havde en dejlig familie og var tilfreds med livet, fordi han var velhavende, og velhavende, fordi han var tilfreds.

En gammel præst kom til Ali Hafid og fortalte ham, at hvis han havde en diamant af størrelse som en tommelfinger, kunne han købe en halv snes gårde, som den han nu havde, og Ali Hafid sagde: „Vil du fortælle mig, hvor jeg kan finde diamanter?"

Præsten sagde: „Hvis du kan finde en flod, der løber over hvidt sand, mellem høje bjerge, så vil du altid i det hvide sand kunne finde diamanter."

„Godt," sagde Ali Hafid. „Jeg tager afsted."

Ældste James E. Faust
De tolvs Råd

Og så solgte han sin gård, trak de penge tilbage, som var udlånt, efterlod sin familie hos en nabo, og drog afsted i søgen efter diamanter. Han rejste gennem mange lande.

Den mand, der havde købt Ali Hafids gård, førte sin kamel ud i haven for at drikke, og idet dyret stak næsen ned i det lave vand, lagde manden mærke til et mærkeligt lysskær i flodens hvide sand. Han rakte ud efter det og kom op med en sort sten der udstrålede et sært lys. Ikke længe efter kom den samme gamle præst og besøgte Ali Hafids efterfølger og opdagede, at i den sorte sten, der havde dette mærkelige lys, sad der en diamant. Hurtigt skyndte de sig ud i haven og rodede op i det hvide sand med fingrene, og derved viste der sig mange andre smukke, kostbare sten. På den måde fandt de Golcondaminen, der var den rigeste diamantmine i den gamle verdens historie. Hvis Ali Hafid var blevet hjemme og havde gravet i sin egen kælder eller hvor som helst på sine egne marker, snarere end have rejst til fremmede lande, ville han have haft umådelige rigdomme i form af diamanter.

Søgen efter sandhed er ofte ligesom Ali Hafids søgen efter diamanter. Sandheden findes ikke i fjerne lande, men ofte lige under vore fødder.

Sir Winston Churchill sagde: „Mennesker falder lejlighedsvis over sandheden, men de fleste af dem genkender den ikke."

En af de mest betydningsfulde retssager i historien var forfølgelsen af Sokrates[2]) Anklagen mod ham i Athens ret var dobbeltsidet: For det første, at han var ateist og ikke troede på de sædvanlige guder. Den anden anklage gik ud på, at han „fordærvede ungdommen" på den måde, at man påstod, at hanpåvirkede de unge til selv at vurdere værdien af det atheniensiske samfund. Sokrates blev dømt af flertallet af juryen på 501 og blev henrettet ved giftindtagning.

Som et middel til at finde sandheden opmuntres unge mennesker i vor kirke af deres ledere til selv at tænke og vurdere og søge sandheden. De opmuntres til at overveje, at søge, at vurdere og derved nå en sådan kundskab om sandheden, som deres egen samvittighed, formedelst Guds Ånd, fører dem til.

Brigham Young sagde: „Jeg er mere bange for, at dette folk har så meget tillid til deres ledere, at de ikke selv vil søge

Guds hjælp til at finde ud af, om de ledes af ham. Jeg er bange for, at de falder til ro i blind sikkerhed. Lad hvert menneske vide for sig selv, gennem Guds Ånds hvisken direkte til dem, om deres ledere vandrer på den vej, som Herren foreskriver, eller ikke." (*Journal of Discourses*, 9:150). På den måde vil ingen blive bedraget.

Søgen og udspørgen er en måde at komme til kundskab om al sandhed, hvadenten den sandhed er åndelig, videnskabelig eller moralsk sandhed.

Gengivelsen af Jesu Kristi evangelium og alt, hvad det betyder for menneskeheden, skete på grund af den 14-årige Joseph Smiths søgen efter sandhed, vejledt af det stykke, han læste: „Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet." (Jak. 1:5)

Mange års erfaring i retssalene har lært mig, at sandheden, med hensyn til at finde frem til retfærdighed, kun findes ved at udspørge på en søgende måde.

Medlemmer af kirken opmuntres til at søge lærdom fra alle gode bøger og fra en hvilken som helst kilde. For „vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt" (13. trosartikel).

Dronningen af Saba, der havde hørt om Salomos ry, kom for at besøge ham for at finde ud af, om det var sandt, det der fortaltes om hans fantastiske visdom, hans store rigdom og om hans storslåede hus altsammen var så storslået, som rygterne sagde. Det er nedskrevet, at „hun kom for at prøve Salomo med gåder. . ." (2. Krøn. 9:1)

Det principielle spørgsmål, som ethvert menneske, der er født i denne verdens historie, og som hver enkelt må besvare for sig selv, er det, som Amulek i Mormons Bog talte om, da han sagde: „Og vi har set, at det store spørgsmål, som ligger jer på sinde, er om ordet er i Guds Søn, eller om der ingen Kristus skal komme." (Alma 34:5)

Nogle mennesker søger imidlertid ikke efter sandhed men giver sig hen til strid, søger ikke oprigtigt at lære, men vil hellere diskutere for at vise deres foregivne lærdom og forårsage strid.

Paulus sagde til Timoteus: „Afvis de tåbelige og barnagtige stridsspørgsmål; du ved jo, de skaber ufred." (2. Tim. 2: 23)

Da vi allesammen har vores handlefrihed, kan den endelige afgørelse af, hvad der er inspireret af Herren, hvad der er rigtigt eller forkert, sandt eller usandt, kun træffes af os selv. Præsident J. Reuben Clark jun., sagde dette:

„Kirken vil vide gennem Helligåndens vidnesbyrd til medlemmerne (dem selv), om Brødrene, når de udtaler deres synspunkter, er *påvirket af Helligånden* eller ej; og til sin tid vil den viden blive gjort bekendt. Enhver må acceptere eller afvise de værdier, der vil producere den største lykke for ham eller hende.

Når vi hver især har tilbøjelighed til at stille Pilatus' spørgsmål, „Hvad er sandhed?" kan vi lære af sir Francis Bacons[3]) visdom, da han sagde: „Sandheden består af 3 dele: 1. undersøgelsen som er søgningen efter den, 2. kundskaben om den, som er det der gør den nærværende, og 3. overbevisningen, som er glæden ved den."

Præsident Harold B. Lee gav ved mange lejligheder det råd til kirkens ledere, at de skulle tage tid til at tænke og overveje, at trække sig tilbage fra verden og vurdere. Det kloge råd vil være gavnligt for enhver.

En nøgle til individuel kundskab og sandhed er det, der indeholdes i det niende afsnit af Lære og Pagter, der lover, at hvis den spørgende vil udarbejde det i sit eget sind, vil han få en brændende følelse i sit indre, om at det er rigtigt. (Se L&P 9:8)

Indsamling af mange kendsgerninger kan være meget nyttig og produktiv, men den, der har et spørgende sind må ikke standse ved det. „Sandhed består ikke af et referat med detaljeret nøjagtighed, men i at overføre det rigtige indtryk; og der er beskedne måder at tale på, der er mere sand, end de nøgne kendsgerninger kunne være. Når salmisten sagde: ‚Vand i strømme græder mine øjne, fordi man ej holder din lov,' gav han ikke udtryk for kendsgerningerne, men han beskrev sandheden på en tydeligere måde end kendsgerningerne." (Henry Alford)

De, som oprigtigt undersøger under Guds Ånds indflydelse, vil glæde sig over følgeskab, ikke blot af Ånden, men af andre, som søger sandheden. Thomas Carlisle[4]) sagde: „Jeg har altid været klar over, at ens eget sinds ærlige sandhed har en vis tiltrækningsevne på ethvert andet sind, der oprigtigt elsker sandhed."

I den individuelle søgen efter sandhed er den visdom, som Shakespeare gav udtryk for i *Hamlet* uden begrænsing af tid: „Men frem for lt, vær sanddru mod dig selv, da følger vist, som natten følger dag, at du ikke kan være falsk mod nogen." (1. akt, 3. scene i V. Østerbergs oversættelse)

Der findes ingen større sandhed end den, som Frelseren udtalte: „I skal forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer." (Joh. 8:32) Og Frelseren går videre: „Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig." (Joh. 14:6) „Enhver, som er af sandheden, hører min røst." (Joh. 18:37) Enhver, som søger at blive bedre, end han allerede er, må foretage en ydmyg og ærlig undersøgelse for at afgøre, hvor sandheden ligger, i sit hjerte såvel som i sit eget liv. ☐

---

1) Russell Conwell, am. præst, 1843-1925
2) Sokrates - græsk filosof og lærer, 470-399 f.Kr.
3) Sir Francis Bacon, eng. filosof og forfatter, 1561-1626
4) Thomas Carlisle, skotsk forfatter, 1795-1881

BRING EN FORFÆRDELIG FJENDE IND I KIRKEN

Shawn Bell og Matt Taylor

Der var engang to drenge, som boede lige ved siden af hinanden. Skønt de var lige gamle, syntes de ikke at kunne sammen. Så en dag begyndte det hele at forandres. Her er de vidnesbyrd, de for nylig aflagde i Applewood Ward i Arvada Colorado stav, hvor de begge er diakoner.

Kære søskende, min tale i dag er om venskab, og den historie, jeg vil fortælle jer, handler om hvordan en anden dreng og jeg selv blev virkelig gode venner. Den dreng hedder Matt. Jeg plejede at kalde ham „Onde Matt", og han blev gerne gal i hovedet og begyndte altid at slås med mig. Vi plejede at komme op at slås og at kaste med sten efter hinanden. Jeg kne tæve ham for sjov og for at få hævn. Somme tider kom han hjem med et hævet øje og en blødende næse.
Jeg prøvede altid at vise mig over for denne ven og prøve at gøre ham jaloux. Somme tider blev han vred og hævned sig, men jeg vandt de fleste af vore slagsmål. Når det kom til stykket, var det som regel ham, der gjorde

mig jaloux - en gang fik han en ny cykel og morede sig sammen med sin familie. Men så en aften inviterede han mig over til et møde, som kaldes familiehjemmeaften. Det var ved den lejlighed, jeg blev interesseret i kirken. Jeg blev senere døbt.

Dette er en sand historie om min nabo Matt Taylor. Vi blev begge to meget aktive i kirken. Vi holder af spejderaktiviteterne, og nu gør vi alting sammen uden at slås eller skændes. Jeg er meget taknemmelig. Taknemmelig for at Matt fik mig ind i kirken, og jeg håber, I også kan få nogen med ind i kirken, så de kan få den samme glæde, som jeg føler." (Shawn Bell)

„Kære søskende, min tale er om venskab med min nabo, Shawn Bell, som de fleste af jer kender.

Da Shawn flyttede ind i huset ved siden af vores, var der til at begynde med altid uvenskab mellem os. Den første dag, jeg så Shawn, kastede han en legetøjslastbil efter mig, og han ramtemig i ansigtet, så jeg fik to ar, det ene under næsen, det andet over det venstre øje.

Jeg gik i børnehaveklasse om morgenen, mens Shawn gik om eftermiddagen. Shawn plejede at vente på mig på vej til børnehaven. Så slog han mig og fortsatte til skolen, mens jeg gik hjem med en blødende næse eller en opsvulmet læbe.

Da jeg blev ni år, blev jeg døbt ind i kirken. Det var dengang Shawn begyndte at gå i kirke sammen med mig, og nu her i februar blev han døbt ind i kirken. Og lige siden Shawn og jeg er begyndt på at gå i kirke sammen, har vi opført os som brødre, og vi har haft meget sjov i spejderarbejdet. Spejderaktiviteterne har hjulpet Shawn og mig med at lære at gøre tingene i fællesskab.

Meningen med denne tale er at gøre opmærkso på et godt kammeratskab. Jeg håber, at også I vil bringe en af jeres forfærdelige fjender ind i kirken. Jeg ved, at kirken er sand." (Matt Taylor.) □

Prøv dig selv med parallelle skriftsteder

John A. Tvedtnes

Mange kloge mennesker påstår, at historien gentager sig. Det er af mange grunde en interessant tanke, men den bliver aktuelt interessant, når man opdager, at der i skrifterne forekommer mange eksempler på identiske eller beslægtede omstændigheder, der sker både to og flere gange.
Prøv om du kan huske to eller flere gange, hvor skrifterne fortæller om hver af de her nævnte tilfælde.
Hvis du kan finde én for hvert af de nævnte stikord, har du virkelig læst meget - eller du er god til at huske dine søndagsskolelektier.
Hvis du kan huske to tilfælde for hvert forhold, var det måske en idé at tænke på at blive lærer i seminar eller institut.
Hvis du ikke kan klare mere end fem i det hele - hvad så med at beslutte dig til hver dag at læse i skrifterne?

I. En lille smule mad mætter et meget stort antal mennesker.

1. ________ 2. ________ 3. ________

II. Vandene skilles, så folk kan gå over.

1. ________ 2. ________ 3. ________

III. En dreng, som var død, bringes tilbage til livet.

1. ________ 2. ________ 3. ________

IV. For at redde livet hævder en mand at hans kone er hans søster.

1. ________ 2. ________ 3. ________

V. Tre dages tæt mørke over jorden.

1. ________ 2. ________ 3. ________

VI. En lyssøjle viser sig for en profet.

1. ________ 2. ________ 3. ________

VII. Elija (profeten) og Moses viser sig for at overdrage deres nøgler.

1. ________ 2. ________ 3. ________

VIII. Man sætter over et åbent hav for at nå det forjættede land.

1. ________ 2. ________ 3. ________

IX. Rejsende drager ind i Ægypten for at søge hjælp under hungersnød.

1. ________ 2. ________ 3. ________

X. En israelit, der tilkaldes for at tyde kongens drøm, bliver gjort til rådgiver i en fremmed regering.

1. ________ 2. ________ 3. ________

XI. Lammelse og et syn forårsager en ikke-troendes omvendelse.

1. ________ 2. ________ 3. ________

Svar på opgaven om gentagne skriftsteder

Der kan godt være andre begivenheder i skrifterne, der har lighedspunkter med dem, der her nævnes.

I. Elijah mangfoldiggjcrde olien og melet, tilhørende en enke i Zarepta (1. Kong. 17:10-16). Hans efterfølger Elisa mangfoldiggjorde brød og korn for at mætte hundrede mennesker (2. Kong. 4:42-44). På omtrent samme måde mangfoldiggjorde Jesus fisk og brød for at mætte 5000 (Matt. 14:13; Mark. 6:30-44; Luk. 9:10-17; Joh. 6:1-14)

II. Dette skete to gange for israelitterne på vej til Kanaans land: ved Rødehavet (2. Mos. 14:21-30) og ved Jordanfloden (Jos. 3:4).

III. Elijah udførte et sådant mirakel (1. Kong. 17:17-24), og det samme gjorde hans efterfølger Elisa (2. Kong. 4:18-37).

IV. Abraham brugte den metode to gange for at redde livet (1. Mos. 12:10-20; 20:1-18), og hans søn Isak fulgte hans eksempel (1. Mos. 26:1-11).

V. En af plagerne i Egypten på udvandringens tid var mørke (2. Mos. 10:21-23). Der var også tre dages mørke i den nye verden, dengang Kristus blev korsfæstet (3. Ne. 8:1; 10:9). Mørket i den gamle verden ved korsfæstelsen varede kun i tre timer (Matt. 27:45; Luk. 23: 44-45).

VI. Lyssøjler viste sig ved mange lejligheder for Moses (4. Mos. 9: 15-17; en „skystøtte" i 2. Mos. 33:7-11, osv.) er det første eksempel i skrifterne. Andre eksempler på lyssøjler kendes fra Lehi (1. Ne. 1:6) og fra Joseph Smith (Joseph Smith 2:16-17, 30, 43).

VII. Dette skete én gang for Peter, Jakob og Johannes på forklarelsens bjerg (Matt. 17:1-4) og én gang for Joseph Smith og Oliver Cowdery i Kirtland templet (L&P 110:11, 13-16).

VIII. Noa forlod den nye verden og kom til den gamle (1. Mos. 7, 8); hvorimod Jared (Eth. 6), Mulek (Om. 14, 16; Mosiah 25:2) og Lehi (1. Ne. 17, 18) rejste i den modsatte retning.

IX. Både Abraham (1. Mos. 12:9-10) og hans sønnesøn Jakob (1. Mos. 42-45) blev tvunget til at flygte til Egypten på grund af hungersnød.

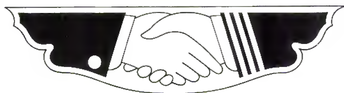
X. Dette skete for både Josef (1. Mos. 41) og for Daniel (Dan. 2-4).

XI. Dette hændte for Alma den Yngre (Mosiah 27:10-32; Alma 36:6-10). Det skete også for kong Lamoni, hans tjenere og dronning (Alma 19:1-29 såvel som for Lamonis far (Al. 22:17-26).

Læs de pågældende skriftsteder for yderligere oplysninger. □

RETSINDIGE IKKE-JØDER

William G. Hartley

I halvandet hundrede år har kirken mange gange måttet gennemgå perioder med fjendtlighed. Siderne i bogen om vores historie bringer detaljerede beretninger om overfald og mord, uddrivelse fra land og hjem, forhånelser i blade og bøger, antimormonlove og om fjendtlige myndigheder både lokalt og nationalt, og om hårdhændet behandling af vore missionærer. Imidlertid bør vor forfølgelsesarv ikke få os til at overse de gange, hvor retsindige ikkemedlemmer, venlige eller bare neutrale, rejste sig til vores forsvar eller i det mindste prøvede at bedømme vor sag retfærdigt. Lad os ved denne lejlighed ære nogle af disse udenforstående ved at genkalde os deres bidrag til støtte for vor sag.

Palmyra

Få af beboerne kendte eller lagde overhovedet mærke til familien Smith. Men da anti-mormonske skribenter i 1830erne begyndte at smæde den mærkelige nye religion, kom de frem med udtalelser fra Palmyras beboere, som kaldte Joseph Smith og hans familie for dovne, værdiløse mennesker. Men de naboer som kendte familien bedst, havde bedre meninger. En sådan nabo, Orlando Saunders, trådte frejdigt frem og forsvarede den forfulgte families karakteregenskaber:
„Jeg kendte alle medlemmerne af familien Smith godt ... faderen fremstillede selv og reparerede alle slags træbeholdere og kar; de arbej-

dede allesammen for mig mangen en dag; de var ganske udmærkede mennesker; de var allesammen . . . den bedste familie i nabolaget, når der var sygdom; én af dem opholdt sig i mit hus næsten hele tiden, da min far døde; jeg har altid betragtet dem som ærlige folk; de skyldte mig nogle penge, da de rejste herfra. . . En af dem kom tilbage et årstid efter at de var rejst, og betalte mig."[1])

Mrs. James K. Polk

Washington D.C., 1846
Tusinder af mormoner slog lejr som hjemløse i indianerland, flygtninge som de var fra Nauvoo. Fattigdom og sult red dem som en mare i deres telte, vogne og råt opførte hytter. I det østlige USA gjorde disse lidende menneskers skæbne dybt indtryk på de mere velhavende mennesker. Da den irske kartoffelsygdom forårsagede hungersnød, indsamledes der hurtigt penge og fødevarer blandt de velhavende til deres hjælp.Så når mormonældster, der var blevet sendt til det østlige USA, fortalte om mormonernes trængsler, reagerede de velhavende mennesker meget positivt.
„Skal det hedde sig," spurgte *Daily Union*[2], en avis i Washington D.C., „at de samme mennesker, som hjalp irlænderne, er blevet drevet fra deres fredelige hjem, så 1500 (tusinde) af vore egne skal omkomme af sult og kulde i ødemarken? Vi håber, det ikke skal blive tilfældet." Og derpå fulgte avertering for „Damernes Teselskab til Fordel for Mormonerne". Den 28. oktober 1846 åbnedes i Washington i henhold til et avisreferat, dette særlige teselskab med succes med deltagelse af mange prominente mennesker:

„I øjeblikket vil det være tilstrækkeligt at sige, at damer fra alle mulige trossamfund, med borgmesteren og præsteskabet i spidsen, med liv og sjæl gik ind i arbejdet. Den ærede Mrs. ekspræsident Madison, Mrs. præsident James K. Polk begges mænd var USA præsidenter), Mrs. general Macomb og mange andre af de mest indflydelsesrige og højt respekterede mennesker og smukkeste damer i hovedstaden forenedes i dette velgørende foretagende."

Gæsterne betalte 50 cents for at komme ind, hvorved de fik mulighed for at høre the Marine Band og en populær sanggruppe, der begge havde tilbudt deres optræden uden honorarer. Adskillige mennesker i byen stillede deres hjem til rådighed som indsamlingssteder for tøj og

penge, der blev givet for at hjælpe flygtningene blandt mormonerne.

Oberst Thomas L. Kane

Philadelphia 1850
Medlemmer af Det Pennsylvanske Historiske Selskab blev stille, da Thomas L. Kane rejste sig for at tale til dem. Oberst Kane, der var søn af en prominent dommer og medlem af en højt respekteret Pennsylvania-familie, læste for dem en officiel rapport om sine oplevelser i Vesten blandt de flygtende mormoner fra Nauvoo. Med stor dygtighed beskrev han udvandringen fra Nauvoo, de flygtendes fattigdom og vanskeligheder, deres villighed til at følge regeringens opfordring til at danne en mormonbataljon, for derefter at fortsætte med at fortælle om deres påbegyndte indsats i Utah.

Talen blev så godt modtaget, at oberst Kane efter tilskyndelse af en mormonældste udgav den som en særdeles smuk bog på 84 sider med titlen „The Mormons". Familien Kane betalte for trykning af to oplag på hver 1000 eksemplarer, hvorefter de sendte et eksemplar til hver eneste senator i USA, de fleste kongresmedlemmer, præsidenten, departementchefer i regeringen, samt til andre indflydelsesrige mennesker.

Hvorfor var han så optaget af de hellige? Oberst Kane var blevet interesseret i mormonerne fire år tidligere, da han overværede en mormonkonference i Philadelphia. Bagefter talte han i timevis med ældste Jesse C. Little om mormonismen.

Derpå skrev han breve til forskellige mennesker i Washington D.C., som støtte for ældste Little, og senere foretog han en rejse mod vest sammen med ældsten for at besøge mormonernes flygtningelejre. Her kom han tilfældigvis til at overhøre, hvad en hellig sagde i en oprigtig, privat bøn. Det fik obersten til at græde. „Jeg er helt overbevist om, at I er helt alvorlige og oprigtige," sagde han til ældste Little.

Mens han opholdt sig i flygtningelejren, blev oberst Kane livsfarligt syg. Omhyggeligt plejet af de hellige kom han sig, men ikke før han havde været vidne til mormonernes hverdagsliv. På rejsen hjem til det østlige USA standsede han op for at besøge den næsten øde by Nauvoo. I byen Albany tog sygdom næsten livet af ham. Af angst for at han skulle dø, gav han faderen besked på aldrig at lade noget ondt komme over de hellige fra den føderale rege-

ring, hvis han havde mulighed for at forhindre det. Obersten overlevede, og så begyndte han at skrive sin tale til det historiske selskab om sine førstehånds oplevelser.

Der var nogle af kritikerne, der syntes at oberst Kanes offentliggjorte tale var *for* venlig over for mormonerne. Med den kritik in mente tilføjede han et forord i andet oplag af „The Mormons" for at styrke sine konklusioner:

„Det har gjort mig ondt at læse nogle kommentarer, som denne i hast skrevne rapport har foranlediget. Velmenende venner har endog opfordret mig til at dæmpe mine rosende ord om mormonerne, for at de lettere kan blive accepteret. Men jeg kan kun yderligere forstærke dem. Sandheden må klare sig selv.

Jeg har ikke alene ment at benægte, at mormonerne på nogen måde falder under vore moralstandarder, men vil udtrykkeligt gøre opmærksom på, at jeg tillægger dem, som jeg var sammen med ude i Vesten, en fuldstændig korrekthed i opførsel og en karakterrenhed, der ligger over gennemsnittet af vore almindelige samfund." Resten af sit liv blev oberst Kane kirkens „vagtpost østpå". Han holdt kirkens ledere underrettet om den politiske udvikling i Washington D.C. En gang rejste han på eget initiativ til Utah over Panama for at virke som mægler mellem mormonerne og den føderale hær, som præsident James Buchanan havde sendt imod dem. I 1873 besøgte han pany Utah, denne gang sammen med sin hustru. Mens de ledsagede præsident Young på en lang tur gennem snesevis af mormonlandsbyer, nedskrev Mrs. Kane sine oprigtige indtryk i breve til hjemmet og i sin dagbog. I 1874 offentliggjorde hendes far en bog, baseret på det, hun havde skrevet i Utah, „Twelve Mormon Homes" (Tolv Mormonhjem) „i den hensigt at skabe sympati for mormonerne, som nu trues med fjendtlige handlinger fra kongressens side."3)

Charles Dickens

Liverpool 1863
Tusinder af englændere læste regelmæssigt det engelske magasin *All The Year Round*, der blev udgivet af den berømte forfatter og journalist Charles Dickens. I 1863 gav han dem en „førstehånds dækning" af det kæmpestore emigrantskib „Amazon"s afgang fra dokkerne i

Liverpool[4]). Klar over at mormoner skulle med skibet, gik han ombord sammen med dem „for at bære vidnesbyrd imod dem, hvis de fortjente det, sådan som jeg fuldtud troede, at de gjorde."

Han indrømmede over for sine læsere, at det, han fandt, forbløffede ham. „Ingen er i dårligt humør, ingen er slem til at drikke, ingen sværger eller bruger hårde ord." I sammenligning med andre emigranter, som han tidligere havde betragtet, „er disse mennesker så slående anderledes," at han helligede en lang artikel til dem alene. „De havde kun været ombord i mindre end et par timer, før de havde etableret deres egne vagter ved alle lugerne. Før klokken ni var skibet så ordentligt og roligt som et krigsskib." Og han sluttede: „Jeg mener, det vil være vanskeligt at finde 800 mennesker samlet noget andet sted, og hos dem finde så megen skønhed, så megen styrke og evne til at arbejde, som blandt disse." Som fodnote fortalte Dickens, hvordan en særlig komité i Underhuset i 1854 havde konkluderet deres rapport, at ingen skibe, der sejlede under den engelske lov kunne garantere samme komfort og sikkerhed i samme omfang, som dem, der styredes af mormonernes emigrantledere.

Charles Alexander Doniphan

Det øverste Præsidentskab fik at vide, at en militærleder fra Missouri fra den tid, da mormonforfølgelserne fandt sted, ville komme til Utah. Præsident Youngs rådgiver, ældste George A. Smith forberedte straks en hyldest til den besøgende general ved et søndagsmøde i Tabernaklet.[5]) Derefter tog Det øverste Præsidentskab general Alexander Doniphan med på en særlig tur med toget til Provo, hvor man foretog en rundtur, og et overdådigt måltid blev serveret. Hvorfor modtog man ham med så megen ære? Ældste Smith gav svaret herpå i sin tale i Tabernaklet:

„I kirkens lange karriere under forfølgelse, har nogle mennesker lejlighedsvis præsenteret sig som stjerner af første grad i forsvar for ret, villige til, uden hensyn til den upopularitet, som måtte følge deraf, at stå frem offentligt og protestere mod pøbelvoldsomheder, mord, misbrug eller ødelæggelse af ejendom og konstitutionelle rettigheder, selv om de mennesker, der er blevet misbrugt . . . . bærer det upopulære navn ‚mormoner'."

I Missouri beviste general Doniphan, at han var en sådan „stjerne af første grad"[6]). Han virkede som

kirkens advokat under en stor del af perioden i Missouri. Da han blev valgt ind i statens lovgivende forsamling, bidrog han til at få to nordlige amter i staten udlagt som tilflugtssted for de hellige. Og som leder af militæret nægtede han at adlyde general Samuel D. Lucas' modbydelige ordre til at myrde Joseph Smith, og advarede generalen med disse ord:

„Det er koldblodigt mord. Jeg vil ikke adlyde Deres ordre. Min brigade vil i morgen tidlig marchere til Liberty. Og hvis De henretter disse mænd, vil jeg holde Dem ansvarlig for en jordisk domstol, så hjælpe mig Gud."[7])

Hubert Howe Bancroft

I det samme ti-år, hvor to mormonældster blev myrdet af en pøbelhob ved Cane Creek i staten Tennessee, blev der udgivet den første objektive beretning om vort folk, skrevet af en anerkendt og lærd ikkemormon. Hubert Howe Bancroft, efter hvem det berømte Bancroft bibliotek ved University of California i Berkeley er opkaldt, ville skrive mange af de vestlige staters historie, også Utahs. Derfor tilbragte han og hans assistenter mange år med at indsamle bjerge af oplysninger, inkluderende detaljerede beretninger om Utahs historie fra vore egne kirkehistorikere. I 1889 udkom Bancrofts *History of Utah*. Den er blevet bedømt „måske den bedste og mindst ensidige historie om Utah, skrevet i det nittende århundrede", og virkede på flere måder som en undskyldning til og forsvar for de hellige.[8])
Efter at Utah endelig var blevet en stat i 1896 afdæmpedes de antimormon-følelser med undtagelse af nogle lejlighedsvise korte udbrud. I løbet af de første år af vort århundrede ignorerede De forenede Stater i almindelighed mormonerne eller betragtede os højst som kuriositeter. Og efterhånden som flere og flere hellige flyttede ud fra Utah og vandt sig hæder og ære i politik, forretningsverdenen og skolevæsenet, blev mormonismen ikke blot tolereret men også beundret.

Thomas Nixon Carver

Som repræsentant for denne bedre almindelige mening kan nævnes synspunkter som udtrykt af Thomas Nixon Carver, sociolog fra Harvard Universitetet. Da han overværede en generalkonferende den 6. april 1922, blev han til sin overraskelse

bedt om at komme op på talerstolen og tale til den store forsamling. Han fortalte de hellige, at han havde studeret mangen en mormonby, og at han „i de små samfund såvel som i de større, i praksis har set den videnskab og den kunst, det er at opbygge et samfund, der er en minikopi af opbyggelsen af en nation, og hvert eneste sted har det aftvunget mig ubegrænset beundring."

Ved en anden lejlighed opsummerede han sine indtryk: „Jeg har ikke fundet mere sunde og gavnlige personlige vaner end hos mormonerne. Jeg har aldrig omgået mennesker med færre synlige tegn på udsvævelser. Jeg har aldrig studeret grupper af mennesker, som synes bedre ernæret og ved bedre helbred. Jeg har ikke kendt nogen, som gjorde sig større anstrengelser for at opdrage deres børn. Det giver et stikord til mormoners succes som kolonisatorer og som opbyggere af en nation."[9]

Der kunne nævnes mange andre eksempler på ros og forsvar. Men denne gennemgang af nogle få tilfælde af ikke-forudindtagethed og venlighed mod kirken tjener som bevis på, at Herren tager vare på sit folk og kan oprejse forsvarere for kirken, når det behøves. Præsident Brigham Young kom med denne interessante forklaring, da han tænkte på Thomas L. Kane og general Doniphan og andre:

„Alle udefra er ikke nødvendigvis ikke-jøder; men de, som tilhører det oprørske blod er ikke-jøder. Der er titusinder af Israels blod, som ikke vil slutte sig til evangeliet, men som ikke ønsker at ødelægge dette folk men hellere vil lægge et godt ord ind for dem og øve gode gerninger for dem, når som helst de har lejlighed til det."[10] □

---

[1]) William H. Kelley „The Hill Cumorah and the Book of Mormon; the Smith Family . . . from Late Interviews", *Saints Herald*, 1. juni 1881, s. 165.

[2]) *Daily Union* (Washington D.C.) 27. oktober 1847; optryk af et New York blads rapport i *The Millennial Star* 9 (1847) s. 365.

[3]) Elizabeth Wood Kane, *Twelve Mormon Homes* (Philadelphia: William Wood 1874).

[4]) Citeret fra B. H. Roberts *A Comprehensive History of the Church* 5:91-93

[5]) Prædiken af George A. Smith den 24. maj 1874, trykt i *Journal of Discourses* 17:90-92.

[6]) Gregory P. Maynard „Alexander William Doniphan, The Forgotten Man from Missouri" (BYU Masters Thesis 1973) 3:27-45

[7]) Joseph Smith, jr. *History of the Church* 3:190-191.

[8]) Edward Dicey „Religion in America" i *Macmillan's Magazine* 15 (marts 1867) s. 447.

[9]) Thomas Nixon Carvers tale, trykt i Journal History 6. april 1922; citatet også trykt i *Improvement Era* nr. 34 (juni 1931) s. 504.

[10]) Referat af biskoppernes møde med Det præsiderende Biskopråd, 26. juli 1877, i manuskript i Church Historical Department Archives.

OVERVINDELSE AF VORE FEJL

Lowell L. Bennion

„Gud elsker dig lige så meget i dag som sidste torsdag" Han kunne ikke tro det. Han græd som et barn.

Jeg har en ven, som for ikke så længe siden brugte halvanden time til at fortælle mig om sin hustru, som for nogle år siden begik en stor fejl i sin tilværelse, og som nu ikke gør andet end at ruge over den. Hun har mistet formålet med og glæden ved livet og har endog truet med at tage sit eget liv. Alle hendes vidunderlige muligheder som menneske er stoppet, og det er tragisk for hende selv og for hendes familie. Ydermere har hun, fordi hun selv er så ulykkelig, gjort livet næsten umuligt at bære for sine venner og sin mand.

Historikere hævder, at man ikke kan kæmpe på to fronter; gør man det, taber man. Også jeg mener, at man ikke personligt kan udkæmpe to kampe i livet - den ene et udadvendt slag, og den anden et slag inden i en selv. Og den, der bekæmper sig selv mindst er bedre beredt til at kæmpe den udadvendte kamp. I virkeligheden er den udadvendte kamp der altid. For at glæde sig over livet er at anerkende, at det er et slag, og at der altid vil være problemer. Der vil altid komme skuffelser, og man må

lære at glæde sig over kampen, snarere end over det succesrige resultat. Vi begår alle sammen fejl, og nogle af os nogle meget alvorlige fejl.

Enhver, der giver sig af med at tænke, føler sig på en måde som en fiasko på grund af sine synder og moralske fejlslag. Hvis der findes syndere i kirken bortset fra mig selv, så taler jeg nu til jer, og jeg vil gerne have lov til at foreslå, hvad vi kan gøre for at leve med vore tidligere fejltagelser, så de ikke gør os uduelige til livet i dag og til at kæmpe den udadvendte kamp.

Her er blot nogle forslag til, hvad vi kan gøre for at overvinde vores følelse af fiasko, vores fornemmelse af at have gjort forkert, og til at lære at leve af al kraft i det nuværende uden at trække fortidens fejltagelser med os.

Man bliver ikke ren af at rulle sig i mudderet, man bliver ikke ren og sund af at ruge unødvendigt over fortiden, selv om vi så sandt kan lære af vore fejltagelser. Jeg har lært, at der ikke er nogen styrke i svaghed; der er ingen styrke i synd; og vi overvinder ikke vore fejltagelser og vore synder ved at bekæmpe dem direkte. Jeg er af den overbevisning, at vi risikerer at overgive os til dem, hvis vi bliver hængende for meget ved dem.

Det andet forslag, jeg har, er, at vi burde lære at forstå, at ligegyldigt hvad vi har lavet i livet, ligegyldigt hvad vi gør, så elsker Gud og Kristus os lige så meget, som de gjorde, før vi begik vore fejl. Gud og Kristus lader sig ikke skille fra synderen, fra den, der har gjort galt.

Jeg husker en missionær, som nyligt var vendt tilbage fra missionsmarken, og som besøgte den institutklasse, hvor jeg var. Han havde begået en grov overtrædelse, der fik ham til at mene, at hans liv var ødelagt for stedse. Og jeg sagde til ham: „Gud elsker dig lige så meget i dag, som han gjorde sidste torsdag," og det kunne han ikke tro på. Den tanke var aldrig faldet ham ind. Han græd som et barn. For ser I, somme tider mener vi, at Gud elsker os i den udstrækning, vi behager ham, i den udstrækning vi er gode drenge og piger, gode mænd og kvinder. Men Guds kærlighed er ikke noget, man gør sig fortjent til. Hvis det var tilfældet, er det retfærdighed og gengældelse og belønning. Kærlighed kommer fra et kærligt hjerte, og Guds kærlighed er ubetinget. Han elsker det værste i os og det bedste i os i samme grad, mener jeg. Vi får ham til at lide, når vi gør noget forkert, når han ser os leve på en måde, der vil ødelægge os, og når han ser os såre andre mennesker - det må få ham til at lide.

Fædre, når I er bekymrede for jeres sønner, så elsker I dem ikke mindre, og når de er i vanskeligheder, er I ikke mindre bekymrede. I elsker dem i virkeligheden mere. Jeg forstår, hvorfor Jesus sagde, at da hyrden gik efter det forsvundne får og bragte det hjem, var der større glæde i himlen over den ene, der var gået tabt og genfundet, end over de 99, der var sikkert inde i folden.

Vi havde en gang et barn, der var meget syg og ikke langt fra at dø. Vore andre børn var på det tidspunkt raske. Vi elskede det barn, der var sygt; vi frydede os, da han var ved at komme sig, i højere grad end over de andre, der var raske. Den gang føltes hans helbredelse som det allervigtigste i tilværelsen. Og jeg mener, at det er den måde, hvorpå Gud og Kristus må føle med hensyn til hver eneste, der har gjort noget galt, og som kommer tilbage. Endnu inden han kommer tilbage, tror jeg, at Herren gerne tilgiver, enten han omvender sig eller ikke. Han beder os tilgive. Han siger ikke: „Tilgiv dem, når de omvender sig." Han siger: „Tilgiv dem syv gange halvfjerds gange." Jeg tror ikke, Gud ville bede mig være tilgivende, hvis han ikke selv er det. Jeg mener, at de evangeliske principper på én eller anden måde også gælder for ham. Derfor er grunden til, at vi skal omvende os, at vi således bliver i stand til at tilgive os selv og komme i harmoni med principperne og lovene for et godt levned. Vi behøver ikke at omvende os for at gøre os fortjent til Guds kærlighed, selv om skrifterne nogle steder beskriver ham som værende meget vred på synderen. Andre beskriver ham som værende vred på synden, ikke på synderen.

En anden måde at overvinde det forgangne er at sørge for oprejsning. Vi er klar over, når vi har gjort noget forkert, men somme tider er vi bange for at gå til dem, som vi har gjort ondt imod. Vi er for stolte til at indrømme vore fejltagelser. Men når vi har mod til at gøre det, opdager vi, at der finder en vidunderlig forsoning sted. Det er den forurettede persons opgave at reagere positivt på vore anstrengelser for at opnå forsoning. Og kan vi ikke kompensere for det, som den pågældende har lidt, når det er for sent eller umuligt, så kan vi i hvert fald velsigne den pågældende. Vi hører allesammen sammen i denne verden. Vi er brødre og søstre med den samme evige Fader; vi hører til samme menneskelige samfund. Der er andre, vi kan velsigne, selv om vi ikke kan reetablere den skade, vi måske har forvoldt nogle af hans børn.

Den forgangne tid, som nogle af os fortryder på bestemte steder, er ikke så fastlagt og så afgrænset, som vi sædvanligvis mener. Hvis der er skamfulde øjeblikke i din fortid, er du tilbøjelig til at isolere dem, at gøre dem urørlige og at tænke på dem som noget fast afgrænset. Men man kan forandre sin fortid. Man kan ikke forandre de enkelte begivenheder i fortiden, men man kan forandre fortiden som et hele - betydningen af hver enkelt begivenhed i ens fortid forandres hele tiden på grund af den slags fortid, som vi er i gang med at opbygge.

For mange år siden betroede en ung pige sig til min hustru og mig om en meget tragisk periode af sit liv, Jeg skal ikke fortælle jer om hende, men det var virkelig en tragisk tilværelse, og jeg har aldrig tidligere set en pige med mere sørgmodige øjne end denne 18-årige, kønne pige. Og mens jeg

prøvede at trøste hende og give hende håb for fremtiden, forstod jeg, at vi i virkeligheden føjede noget til vores fortid; vi lægger noget til den, hver eneste dag vi lever. Livet er ikke noget bestemt afgrænset, kvantitativt noget. Det er noget levende, voksende, kvalitativt noget. Og helheden er større end nogen af dets dele og giver mening med dets dele. Min arm, hængt op på væggen, er én ting; min arm som en del af min krop og tjener for mine tanker er noget andet. En begivenhed i den piges fortid, eller selv ti begivenheder, var én ting, da hun var 18 og hun stod midt i sin fortvivlelse. Så kom hun ind i folden, blev døbt ind i kirken, fandt nogen tro på Kristus, omvendte sin mand, opdrog nogle dejlige børn, og hendes liv er fortsat på den måde lige siden. Fejltagelsernes dal i hendes liv er én ting i sig selv; den er noget andet i betragtning af et langt, smukt liv. Den tanke gør livet dynamisk: det er trøsterigt og spændende at vide, at man kan blive bedre.

Jeg tror, at Gud tænker på den måde om vores tilværelse. Her er et velkendt vers hos Ezekiel. Han siger: „Men når den gudløse omvender sig fra alle de synder, han har gjort, og holder alle mine anordninger og gør ret og skel, da skal han visselig leve og ikke dø. Ingen af de overtrædelser, han har øvet, skal tilregnes ham. . ." (Ezek. 18: 21-22). Fortiden er kun af betydning i forbindelse med det, som den har gjort dig til.

Ezekiel fortsætter: „Ingen af de overtrædelser, han har øvet, skal tilregnes ham; i kraft af den retfærdighed, han øver, skal han leve. Mon jeg har lyst til den gudløses død, lyder det fra den Herre Herren, mon ikke til, at han omvender sig fra sin vej, så han må leve?" (Ez. 18:22-23). Og Esajas sagde: „. . . er eders synder som skarlagen, de skal blive hvide som sne; er de end røde som purpur, de skal dog blive som uld." (Es. 1:18).

Det er, hvad jeg tror. Hvis Gud elsker os, ligger al hans interesse hos os. „Lad ingen blive kaldt ulykkelig til sin død. Døm ikke arbejdet, før dagen er forbi og værket udført." Jeg ville hellere sige, bedøm aldrig livet - selv ikke ind i evigheden - for vi opbygger det stadig; vi forandrer det hele tiden.

Vi bør være aggressive i vores ønske og indsats for at gøre det rigtige. Mange af os gør forkert, fordi vi ikke tænker på det rigtige. Vores opfattelse af evangeliet er meget almindelig - vi føler godt med hensyn til det; vi har et vidnesbyrd, men vi definerer ikke, hvad det er, vi tror på. Vi siger ikke, jeg vil være ærlig, og hvad betyder det at være ærlig? Og hvad er det, dyd betyder, og hvad er ånden i det, og hvordan er dets natur. Jeg mener, at vi bliver fanget uforberedt, når vi ikke for os selv definerer, og bliver ved med at gøre det, hvad det er, vi står for, hvilke værdier, det er vi støtter os til. Vi siger ikke til os selv, hvorfor vi tror på disse værdier, så de virkelig bliver vores egne - en del af os. De er ikke alene Guds love; de er også vore love, for vi har prøvet dem, og vi tror

Fortiden er kun af betydning
i forbindelse med det, som
den har gjort dig til.

på dem. Man sætter sig ikke bare til rette i passivitet og ser til, hvad der sker med os. Man klarer sig bedre end sin modstander.

Så hvorfor ikke være aggressiv - og jeg tænker ikke på at være det med munden, at prale eller tale højlydt - hvorfor ikke specificere, hvilke værdier vi tror på? Det gælder for jer, hvad enten I er troende eller ikketroende - sidste dages hellig, katolik, jøde, protestant, ateist eller hvad som helst andet. Ethvert menneske må være en enhed i sig selv. Enhver mand må være en enhed for at være mand. Han må være en helhed. Og man kan ikke være en enhed uden at specificere sin overbevisning eller værdi eller mål. Man kan forandre dem, men man må altid have nogle. Og så specificerer man sine idealer, og man beslutter sig til at leve op til dem. Hvis du skal til at arbejde i en bank og med penge, så bestem dig ikke, mens du arbejder med pengene, om du vil eller ikke vil være ærlig. Gør op med dig selv, før du går ind i banken, før du bestemmer dig til at tage arbejde. Sig om morgenen i din bøn: „Herre, hjælp mig i dag til ikke at tage penge!" Penge er meget fristende, når din hustru trænger til så meget. Det er så let at erstatte, tænker vi. Det er den måde, hvorpå vi bliver taget i uærlige handlinger. Apostelen Paulus sagde: „Tag derfor Guds fulde rustning på . . . så stå da med sandheden spændt som bælte om jeres lænder og iførte ‚retfærdighed som brynje', tag som sko på jeres fødder villighed til at forkynde fredens evangelium" (Ef. 6:1315). Disse ord betyder ikke meget for os som symboler i vor tid, men „ifør jer Guds rustning" og mød livet med hvilke som helst idealer, I tror på, og så vil al tvivl forsvinde.

Gør Jesus Kristus til en ven. I nadverbønnen hører vi hver sabbatsdag, at vi bærer vidnesbyrd til Faderen om, at vi vil påtage os Jesu Kristi navn og erindre ham og holde hans bud for at vi kan have hans Ånd hos os. Men se, hvad betyder det, at vi påtager os Kristi navn? Hvad indebærer det, at vi altid vil erindre ham? Hvor mange af os gør ham til en del af vort dagligliv uden at være fanatiske, uden at opføre os, som om vi tilhører en anden verden men stadig lever i verden? Hvordan benytter vi os af den styrke, der kommer gennem fællesskab med vor Frelser? Overlader vi det til protestanterne at tale om fællesskab med Kristus?

Jeg oplevede noget i missionsmarken, som jeg aldrig skal glemme. En mand kom hen til mig efter kirketid - han var dobbelt så gammel som mig, et meget ulykkeligt menneske - og fortalte mig, at han havde begået en meget alvorlig synd, før han sluttede sig til kirken, at hans hustru ikke ville tilgive ham, ikke ville lade sig skille fra ham, men bestandigt mindede ham om, at han var et værdiløst menneske. Han sagde: „Jeg er kommet til at betragte mig selv, sådan som hun synes, jeg er. Hvordan kan jeg igen blive helstøbt og ren i hjertet, ren i mine tanker?" Jeg sagde: Hvad har du forsøgt for at klare det problem?" Han sagde: „Jeg har bekæmpet det.

Jeg har bekæmpet det." Jeg sagde til ham, at der måtte findes en bedre måde end at bekæmpe synd. Vi knælede sammen i bøn, og bagefter gav jeg ham en bog at læse: „Som et menneske tænker i sit hjerte, sådan er det", og så lagde jeg armen omkring ham, gav ham et fast håndtryk og sagde til ham, at han ville overvinde sit problem. Og så sagde jeg til ham, hvad enten det skyldes et tilfælde eller gennem inspiration: „Hvad ville du synes om at forberede nadverbordet til søndagsskolen?" (Han var lærer i det aronske præstedømme). Han sagde: „Synes du, jeg er værdig til det?" Jeg sagde: „Nej, i virkeligheden tror jeg ikke, nogen af os er det. Men jeg tror, at Jesus ville føle godt ved, at du vil yde ham den tjeneste." Og så gik han i gang med at forberede Herrens bord hver søndag morgen. Efter omkring seks ugers forløb mødte jeg ham på mellemgangen før søndagsskole. Jeg rakte hånden frem for at hilse på ham. Men han trak sin arm om på ryggen og sagde ikke noget. Jeg sagde: „Har jeg fornærmet dig?" Han sagde: „Slet ikke. Jeg har bare lige vasket hænder med sæbe og varmt vand, så jeg kan ikke trykke dig eller nogen anden i hånden, før jeg har dækket Herrens bord." Det er den skønneste ærbødighed, jeg har set over for den enkle handling at dække Herrens bord. Jeg var meget tilfreds. I løbet af endnu seks uger kom han påny til mig efter kirketid og sagde: „Jeg er blevet et nyt menneske."

Så bad jeg ham holde en tale i kirken om et eller andet princip i Kristi evangelium, som han virkelig troede på og hvorfor. Jeg blev ved med at tænke på Frelseren. Og det at tjene Frelseren på en enkel måde og tænke på ham gennem ugen, fik denne mand til at blive et nyt menneske.

Det var dejligt. Og det gik op for mig, at jeg selv aldrig havde benyttet Frelseren i mit eget liv på samme måde. Jeg har ikke noget imod at fortælle jer, at jeg gjorde det efter den oplevelse. Jeg oplevede det vidunderlige ved at overvinde det, som jeg havde anset for en svaghed i mig ved at tænke på Frelseren og gøre ham til centrum for mine bønner og min hele tilværelse.

Jo, mine unge venner, den største tragedie i livet er ikke at leve-ikke at fungere med hele sin sjæl, med hele sit liv, med begejstring, med ånd, med tro, med kærlighed. Og så beder jeg da, at ingen af jer vil blive så nedtrykt på grund af fiasko og af synd, at I ikke har mod og klogskab nok til at vende jer til evangeliets idealer, til den vidunderlige Guds Søn og til hinanden for at finde styrke til at leve livet, sådan som det er hensigten, at det skal leves. Det er en skøn tilværelse vi har, og det er ikke for sent for nogen af os at glæde os over den i fuldeste udstrækning. □

Omslagets forside: Maleri af Ted Henninger 1980: „Jesus stilner stormen"

„De forlader folkeskaren og tager ham med, som han sad i båden; der var også andre både med ham.

Da kommer der en voldsom stormbyge, og bølgerne slog ind i båden, så den var lige ved at fyldes.

Selv lå han i bagstavnen og sov på hyndet. Så vækker de ham og siger til ham: ‚Mester, bryder du dig ikke om, at vi går under?'

Så rejste han sig og truede ad stormen og sagde til søen: ‚Ti, vær stille!' og stormen lagde sig, og det blev helt blikstille.

Og han sagde til dem: ‚Hvorfor er I så bange? Hvorfor har I ikke tro?'

og de blev grebet af stor fygt og sagde til hverandre: ‚Hvem er dog han, siden både storm og sø lyder ham?'"

MARKUS 4:36-41